

δραμητής μου. 'Ας ἴδωμεν ποῶς θὰ σπεύσῃ νὰ τὸν ἐγγράψῃ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεοῦμενα ἰσχύουν ἀπὸ τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. 'Όσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουσι εἰς ἀγρία. καὶ δεῖ ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

**Νέα ψευδώνυμα:** Βαρῶνος Σκαρπίας, α. (Κ. Δ. ἰδοῦ αὐτὸ ποῦ σοῦ ἀρέσει περισσότερο· ἐλπίζω δτι δὲν θὰ με κάμῃς πάλιν νὰ λησμονήσω τὸν γραφικὸν χαρακτῆρά σου) **Καυκασία Ἑλληνίς, κ.** (Ε. Κ. χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) **Λετὸς τοῦ Σουλιού, α.** (Γ. Χ. αὐτὸ ἐξέλεξα)· καὶ **Καύχημα τῆς Πατρῆδος, α.** (Ε. Τ.).

**Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων:** **Σανθὸ Διαβολάκι, κ.** **Σεντεριεμὸ Ἑλληρόπουλο, α.**

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστέθουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντες ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὄνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται].

**Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν:** τὸ **Ἀνοιχταῖο Δουλοῦδι** μὲ τὸν **Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα, Ὀυράνιον Τόξον, Χρυσόπτερον Ἑλιδα, Νικηφόρον Ἑλληνα καὶ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι**· τὸ **Νερό στ' Αἰθάλη** μὲ τὴν **Γλυκοκουτάλα, Αἰγυπτίαν Βασιλοπαιδα καὶ Καφεδόμρικο**· ἢ **Ἑνωσις ἢ Θάνατος** μὲ τὴν **Ἑλληνικήν Θεότητα, Ἑλληνικήν Καρδίαν, Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, Ἰωάνναν Δάρα καὶ Ἰδιότροπον Νεάνιδα**· ἢ **Ἐνδοξος Ὑδρα** μὲ τὴν **Κρητικὴν Ἑλιδα, Ἡρωίδα τῆς Κρήτης, Συναγμοῦ Μακεδονίας καὶ Φιλελεῦθερον**· ἢ **Νυκτερινὴ Αἶθα** μὲ τὴν **Αἶθρα τῆς Ἐλευθερίας, Αἶθρα Πολυγέρον, Αἶθρα τῆς Νεότητος, Ροδιαν Ἀἶθρα καὶ Ἀκμάζουσαν Νεολαίαν**· ἢ **Ἰσχύς τοῦ Περωμένου** μὲ τὴν **Ναυτοπούλαν τῆς Κεφαλληνίας, Ἑλληνίδα, Ἰωάνναν Δάρα, Ἀριελ καὶ Φρα-Διάβολον**· τὸ **Μαγεμένο Ἀκρογιάλι** μὲ τὸν **Ἑνωσις ἢ Θάνατος, Μαργαριταγεῖο Δάκρυ, Λάλαρον, Βασιλάκι καὶ Μαγεμένο Ποτήρι**· ὁ **Ριζολέτιος** μὲ τὸ **Μαργαριταγεῖο Δάκρυ καὶ Δάσαρον**· ἢ **Ἀνδοῦσα Νεότης** μὲ τὴν **Ἐνθουσιώδη Ἑλληίδα, Κυνηγεῖδα Ἀσπρην, Ἑλληνικήν Πνοήν, Σταγόνα ἐν τῷ Ὀκεανῷ καὶ Μακεδονίαν**· ἢ **Παθησιώτισσα Πυρροδέσποια** μὲ τὸ **Μικρὸ Διαβολάκι, Ἀσιδα τῆς Ἑλλάδος, Ἀγγελιαφόρον Περιστεράν, Ναυτοπούλαν τῆς Κεφαλληνίας καὶ Φρα-Διάβολον**· ἢ **Αἶθρα τῆς Νεότητος** μὲ τὸν **Ἑλληνοπαιδα, Λευκοκόμαντον Αἰγιαλὸν καὶ Φρα-Διάβολον**· ἢ **Ἡραϊκὴ Κρήτη** μὲ τὴν **Ὀδὸν τῆς Δόξης, Λάλαρον, Ἑνωσις ἢ Θάνατος, Παλλάδα καὶ Χρυσόπτερον Ἑλιδα**· τὸ **Κουσιῶτινον Σατήλιον** μὲ τὴν **Αἶθρα τοῦ Πολυγέρον**· ὁ **Δεσμὸς Φίλιας** μὲ τὸν **Ἐθνομάρτυρα, Βασιλάκι, Ζίταν καὶ Χάικο.**

**Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φίλους τῆς: **Φῶς τῆς Νυκτὸς (Ἔστελα)**· **Παθησιώτισσαν Πυρροδέσποιαν** (δὲν ἀμφιβάλλω περὶ αὐτοῦ· ἔστελα εἰ νέου)· **Ἀνθοῦσαν Νεότητα** (ποῦ μὲ τόσῃ ἀνυπομονήσιαν περιμένει νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινεν ἢ Ἄνδρα καὶ ὁ Ἰανός)· **Χρυσόκοιτον Αἰγίην, Μαγεμένο Ἀκρογιάλι (εὐχόμεν καλὴν ἐπιτυχίαν)** τῆς **Φράκτις**· τὸ **Ἀγριολούλουδο (ἔστελα)** εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ὅχι· εἰς τὴν λέξιν ἐφύσιν τῆς 26 ἐρωτήσεως τῶν Μ. Μυστικῶν ἐμπορεῖ νὰ δώσῃ καὶ τὴν εὐρύτεραν σημασίαν τῆς· **Ἰσχύ τοῦ Περωμένου** (δὲν πειράζει· διδεῖς ἐξετάσεις τὸν Σεπτέμβριον, ὑπὸ τὸν ὄρον πάντοτε νὰ ἐπιτύχῃς)· **Ἐνδοξον Ὑδρα** (γράφε μου λοιπὸν τώρα)· **Ἑνωσις ἢ Θά-**

**νατος** ἰδωριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· βεβαίως, τώρα μὲ τὸ κλεισιμὸν τῶν σχολείων, ἢ ἐποχὴ δὲν εἶνε κατάλληλος· ν' ἀρχίσετε τὸν Σεπτέμβριον· **Ἀφρα** (πολὺ εὐχαριστῶς· εὐχομαι καλὸ ταξεῖδι καὶ καλὴν διαμονὴν ἐἰς Κέρκυραν)· **Ἡραϊκὴν Κρήτην** (ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ἐσπαθώματος τελειώνει τὴν 30 Νοεμβρίου· ὥστε ἔχεις καιρὸν νὰ κάμῃς καὶ σὺ μερικὰ ἔσπαθώματα)· **Ἀγριοῦ Ἑριθίνης** (περιμένω καὶ τὴν ἐκτενή ἐπιστολήν)· **Παλλάδα** (καλὰ ἔκαμες· νὰ ἰδῇς καὶ πόσοι ἄλλοι θ' ἀπαντήσουν· αὐτοὶ δὲν ἀνταλλάσσουσι πλέον)· **Δεσμὸν Φίλιας** κλπ. κλπ.

**Εἰς ὄσας** ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαΐου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8 'Ιουλίου** [Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παύεται ἐν τῷ Ἔναρσι μας εἰς φαιέλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

312. Λεξιλόγιος.

'Απόρησά πῶς ἔγινε Πόλις γνωστὴ ἐμπρός μου, Ποῦ δέχθηκες ζεῖτες κόλπους τῆς Ποτὲ τὸν Ναζωραίου... Ἀλλὰ ποῦ εἶπε κάποιος: Κ' ἐγὼ τὴν κάνω δὲς μου Γράμμα μονάχα, μύριον, Προφήτην τῶν Ἑβραίων.

313. Συλλαβισμός.

Χαριτωμένην τριγωνῶν Κι' ἀκούραστη στὰ δάση, Μὰ τὰ θεριά με κυνηγοῦν Κ' ἔχω θλίψι μεγάλη... Καὶ ἂν κανένας ἀπὸ σᾶς Θελήσῃ νὰ με φθάσῃ, Γράμμα καὶ φθόγγο μουσικὸ Κοντὰ σὲ φῶς ἄς βάλῃ.

314. Στοιχειόγραφος.

Λέγουσι δτι εἰς ἀνθρώπου Ἔγω μεταμορφώθῃ Εἰς φυτὸν ποῦ τὸν γεμῶνα Μόνον πάντοτε ἀνθεῖ· Ἄν τὰ τρία ὅμως πρῶτα Γράμματά μου ἀφαιρήσῃς Καὶ τὸν τόνον μου συγχρόνως Εἰς τὴν λήγουσαν τὸν ὀρθοῖς, Ἔτερον φυτὸν θὰ γίνω Θελλον ὄλον τὸν καιρὸν, Καὶ Θεοῦ τινας ἀρχαίους Τῶν Ἑλλήνων ἱερὸν.

315. Στοιχειόγραφος.

Ἐνῶ στενάξω στοῦ φρικτοῦ Ταρτάρου τὴν ἀγκάλην, Ἡ κεφαλὴ μου ἂν κοπῆ Καὶ πρῶα μίαν ἄλλην, Ἄναθίβασω δ' ἐν ταύτῳ Ὅλιγον καὶ τὸν τόνον, Θὰ γίνω τότε ποταμὸς Καὶ θὰ σωθῶ τῶν πόνων.

316. Μωσαϊκόν.

'Όποιος τάχα ἦρωσ σπουδαῖος Ἐτάφη ὠδὲ πεσῶν γενναίως;

317. Συλλαβισμὸν Τρίγωνον.

1.—Τὸ πρῶτον πόλις παλαιὰ γνωστῆς μεγαλοήσου [πρόνου] 2.—Τὸ δεύτερόν μου θηλυκὸν τὸ βλέπεις ἐπὶ [θρόνου] 3.—Τὸ τρίτον εἶνε φοβερά ἀσθένεια γνωστὴ [σου] 4.—Καὶ κτητικὸν τι συμπληροῖ τὸ σχῆμα τοῦ [τριγώνου]

318. Δικτυώδον.

1.—Γυνὴ τὸ πρῶτον εὐκλεῆς ὑπῆρξε τῶν [ἀρχαίων] 2.—Τὸ δεύτερόν μου ἔπασε τῆς ἐπιστήμης [θήμα] 3.—Τὸ ἄλλο μέγας καὶ πολὺς στρατάρχης [τῶν Ρωμαίων] 4.—'Όνομα τέλος γυναικὸς ἄπλου, . . . καὶ νὰ τὸ σχῆμα

319. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξον.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσι ἄλλας τόσας λέξεις ἀποτελούσας κατὰ σειράν κυβόλεξον: Πιεύς, δαπανῶ, λοῦσις, κορώνη, ἐνορίς,

320. Ἀκροστιχίδες Ἀκροστιχίδων.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων τῆς Α' ομάδος ἀποτελοῦν μυθικὴν χύραν. τὰ δὲ τέταρτα φυτὸν δηλητηριώδες.

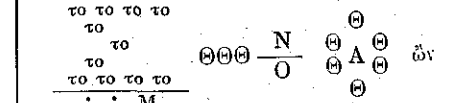
Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων τῆς Β' ομάδος ἀποτελοῦν ἀρχαίον βασιλεῖα, τὰ δὲ τέταρτα χημικὸν σῶμα.

Τέλος τῶν οὕτως εὐρεθησομένων τεσσάρων λέξεων, αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ ἀποτελοῦν κατὰ σειράν γνωμικόν.

Α.) 1, Ἐπιθέτον· 2, Εἶδος ποιήματος· 3, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς· 4, Ἐπίρρημα χρόνου· 5, Σχῆμα γεωμετρικόν· 6, Θεὸς ἀρχαῖος· 7, Χρονικὴ διαίρεσις. Β.) 1, Μέρος τοῦ ἄνθους· 2, Νύμφη· 3 Ὀνομα ἰστίου· 4, Πτώσις· 5, Μικρὰ θήκη· 6, Ὀργανον τοῦ σώματος· 7, Ἐπιθέτον.

321. Γριφώδης Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἑξ ἑξῆς, τὰς ὁποίας σχηματίζει τις λύον τὸν γρίφον, ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ἀρχαίας πόλεως:



[Πᾶσαι αἱ ἀνατὰς Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς θεμελιώσεως Συλλογῆς τοῦ ΚΟΤΙΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20. 235. Ἀλαζονεία (ἀλλά, ζώνη, α.)—236. Αὐλὸς-δαυλός.—237. Πύρετος-πυρετός. 239. Σχήπτρον.—238. Π Π 240-244. Διὰ τοῦ Π ΣΤΡΟΣ ΧΡΗ: χόσις, χεῖμα, χησιτός, χησιμός, ἄχρησιος.— ΜΥΚΟΝΟΣ μα, χρησιτός, χησιμός, ἄχρησιος.— ΠΕΡΙ ΣΤΕΡΑ 245. Αἰγεία, ΟΜΗΡΟΣ, ΚΑΛΥΚΗ (ΔΟΚρίς, ἸΜΑτιον, ΓΗΛοφος, ἘΡΥμανθος, ἸΟΚάστη, ἸΑΣΗρ.)—247. Ἀρέσκου καὶ ἀγάπα τοῖς παροῦσι καὶ μηδὲν ἀπόρησαν οἶον.—247. Αἱ λέξεις ἐγίνοντο εἶσιν. (ἔλ ξξ - εἰς - ἐν - τόνοι - εἰς - ἦν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάμντος δρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Υπερευχαριστῶν **Χρυσόπτερον Ἑλιδα** ἐπ' εὐχαίς, ἀντέυχομαι αὐτῇ πρόβδον ἀρίστην. — Ἑνωσις ἢ Θάνατος, πρόεδρος Συλλόγου ἢ Ἄνεότης. (Ζ'—155)

**Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα** παντὸς Κράτους, ἰδίως Κρήτης. — C. Sirianis, Hippodrome 5, Salonique, Turquie. (Ζ'—156)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήθεϊ παρασχόν εἰς τὴν χῆραν ἡμῶν ὑψηλείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ <b>Ἐσωτερικοῦ:</b> Ἔτησις . . . δε. 8,— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Τρίμηνος . . . 2,50 <b>Ἐξωτερικοῦ:</b> Ἔτησις φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος . . . 5,50 Τρίμηνος . . . 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.	<b>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</b> ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ <b>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</b> Ἐν Ἀθῆναις, 9 Ἰουλίου 1907	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,26 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐβριλίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον.
--	---	--

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ (ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Τὰ τέκνα τοῦ Κροκοδείλου.—Ὁ Ὑβῶν ἀπογοητεύεται.—Ὁ κάμπος τῶν Χιλίων Λιμνῶν.—Τὸ Ἀλῶνι τῆς Δίνας.—Τὰ δηλητηριασμένα νερά.—Μία τραγικὴ νύκτα.—Τὸ κυνήγι τῶν Στρουθοκαμήλων.—Ἡ μυστηριώδης συμβουλή.—Βροχὴ καὶ Βάτραχοι.—Πῶς ἡ Σέμμα ἐξήγησε ἐν ἀτμοσφαιρικῶν φαινομένων.

Εἰς τὰς 13 Ἀπριλίου, τὸ βράδυ, πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των, τὸ στρατεύμα τῆς Σέννας ἐφθάνεν εἰς τὰ σύνορα τῆς χώρας τῶν Βά-Τοάνα, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον μιλίων ἀπὸ τὴν λίμνην Νκᾶμη.

Ἀπεφασίσθη νὰ διαδοῦν κατ' ἀρχάς τὸν περιβόλον τῆς φυλῆς μόνον ἢ βασιλοπούλα, ὁ Μόνας, ὁ Σιρ Βασιλῆς καὶ ὁ Γιάγκος, ὁμοίη αἰφνιδία εἰσδοξ διακοσίαν ἐνόπλων πολεμιστῶν ἦτο κίνδυνος μήπως προκαλέσῃ ἐξέγερσιν, ὁλεθρίαν ἴσως διὰ τὸν νεαρὸν αἰχμαλώτον. Ὅταν, ἱπεύοντες τοὺς ζέβρους των, τοὺς ὁποίους ὠδηγοῦσαν ἀπὸ τοὺς χαλινοὺς τεσσαρες πεζοὶ Βανυαῖοι, οἱ ἀπεσταλμένοι κήρυκες εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευσεν διπλὸς ἀκανθωτὸς φράκτης, ἀλθρινὴν κατάπληξιν ἐπροκάλεσαν εἰς τοὺς Βά-Τοάνας, ποῦ ἦσαν ἐκεῖ συνηθροισμένοι.

Αὐτὴ ἡ φυλὴ δὲν εἶχε μὲν τὴν ἰσχὺν τῆς φυλῆς τοῦ Ἰανου, παρουσίαζεν ὅμως ὄψιν τάξεως καὶ δραστηριότητος πολὺ ἐνδιαφέρουσαν.

Αἱ καλύβες των, κχωρῶμενες ἀπὸ πλεγμένα κλαδιά, ἦσαν εὐφύεστατα στερεωμένες με ἐπίχρισμα πηλοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδραζαν ἀπὸ τὰ τέλματα τῆς λίμνης. Ὁ πηλὸς αὐτός, με τὸν ὁποῖον εἶχαν χρῆσιν, ὅταν ἦτο νεπὸς, τὰ τοιχώματα τῶν κατοικιῶν, εἶχεν ἐφαρμοσθῇ στερεὰ εἰς ὄβλας τὰς εἰσοχάς των, καὶ τώρα ποῦ ὁ ἥλιος τὴν εἶχε ξηράνη, ἐσχημάτιζεν ἐν εἶδος τσιμέντου μεγάλης ἀντοχῆς.

Μὲ ἀνήκουστον ἐπιτηδεύτην καὶ ὑπομονήν, ἕκατὸν περίπου πολεμισταὶ ἐσφυροκοποῦσαν ἐπάνω εἰς ἀμμόνια ἀπὸ γρανιτὴν καὶ με σφυριά ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὕλην, σιδηρένια ἀκόντια. Ἀλλὰ τὰ ἔκαμναν ὀλοστρόγγυλα, ἄλλα τετράγωνα, ἄλλα με τέσσαρας γωνίας ψαλιδισμένας εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχίζων σκληρότητα τὰς σάρκας τῶν ἐχθρῶν των.

Στεφάνια ἀπὸ βαρέλια, κομμάτια ἀπὸ σιδηροδρομικὰς ράβδους (ποῦ ἕνας Θεὸς ξέρει ποῦ τὰ εἶχαν εὕρη!) συντρίμματα ἀπὸ κάννας τουφεκίων, ἦσαν ἡ πρώτη ὕλη ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατασκευάζαν τὰ ὅπλα των, διότι οἱ Βά-Τοάνα, ὅπως οἱ πλεῖστοι τῶν ἀγρίων φυλῶν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, δὲν γνωρίζουν τὴν τέχνην πῶς λυῶναι ὁ σίδηρος.



«Ὁταν εἰσῆλθον οἱ Βανυαῖοι, αἱ ἐργασίαι ἔχασαν μέρος τῆς ζωηρότητός των, χωρὶς ὅμως νὰ διακοποῦν ἐντελῶς· ἡ προσποίησις τῆς ἀδιαφορίας, πρὸς ὅτι καὶ ἂν συμβαίη, εἶνε συνήθεια κοινὴ δι' ὅλους τοὺς μαύρους, καὶ δι' αὐτὸ κανὲν πρόσωπον δὲν ἐγύρισε νὰ ἴδῃ τοὺς γε-

ελθόντας. Μόνον ὅσοι ἐτύχε νὰ εὐρεθοῦν ἀπέναγτι των, ἐσῆκοναν τὰ μάτια των καὶ τοὺς ἐκρυφακούτταζαν.

Ἡ Σέννα ἐπέλευσεν, ἀναζητοῦσα με τὸ βλέμμα κάποιον ἀρχηγόν, διὰ νὰ ἐπιλήσῃ μαζί του. Αἱ διάλεκτοι τῶν διαφόρων φυλῶν τῆς Ροδεσίας ὀλίγον διαφέρουν μεταξὺ των ἢ ἠδυνήθη λοιπὸν ἢ βασιλοπούλα νὰ συνομιλήσῃ με τὸν βασιλεῖα τῶν Βά-Τοάνα. Ἦτο δὲ αὐτὸς ἕνας ἄνδρας σαράντα περίπου ἐτῶν, ἢ ἐφοροῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν κοντὸν χιτῶνά του μίαν ζωην ἀπὸ πτερὰ στρουθοκαμήλων βαμμέννα κόκκινα, καὶ εἰς τὸν λαιμὸν ἕνα περιδέραιον ἀπὸ δόντια κροκοδείλου, ὅπου ἐκρέματο ἕνας κροκόδειλος ἀτεχνα σκαλισμένος εἰς ἐλεφαντινὸν καὶ παριστάνων τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς φυλῆς του.

—Καλῶς νὰ ἔλθῃ ἡ βασίλισσα τῆς Βανυαίων, ἡ κόρη τοῦ Λέοντος, καλῶς νὰ ἔλθῃ στήν χώρα τῶν Βά-Τοάνα, τῶν υἰῶν τοῦ Κροκοδείλου, καὶ τὸ ἱερὸν μας φυλαχτὸ ἄς ἀπλώσῃ ἐπάνω τῆς τῆν προστατευτικὴν δυνάμειν του: αὐτὸ λέγει ὁ Χακός, ὁ βασιλιάς!

«Ὁταν εἰσῆλθον οἱ Βανυαῖοι, αἱ ἐργασίαι ἔχασαν μέρος τῆς ζωηρότητός των, χωρὶς ὅμως νὰ διακοποῦν ἐντελῶς· ἡ προσποίησις τῆς ἀδιαφορίας, πρὸς ὅτι καὶ ἂν συμβαίη, εἶνε συνήθεια κοινὴ δι' ὅλους τοὺς μαύρους, καὶ δι' αὐτὸ κανὲν πρόσωπον δὲν ἐγύρισε νὰ ἴδῃ τοὺς γε-

σιλιάς! εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἀπλώσε τὸ χερί του πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἰανου. — Ἄς ἀπλώσῃ ὁ Λέων τὴν ἰσχυρὴν προστασία του ἐπάνω στοὺς υἱοὺς τοῦ Κροκοδείλου! αὐτὸ λέγει ἡ Σέννα, ἡ βασίλοπούλα! —ἀπήντησεν ἐκείνη, χω-

ρίς όμως να έγγραψα το χέρι του Χακού.

— Διατί; ηρώτησεν αυτός; διατί ή κόρη του Λέοντος δεν ανταλλάσσει με τον υιόν του Κροκοδείλου το σημείον της φιλίας και συμμαχίας;

— Διότι ή κόρη του Λέοντος δεν έρχεται ως φίλη, άλλ' ως απεσταλμένη, και σου φέρνει τον πόλεμον ή την ειρήνην, ό,τι εκλέξης από τα δύο. Διακόσιοι πολεμιστάι ώπλισμένοι με την αρωτιά του πετάξ, και πρόσωπα ώχρά, αφωσιωμένα εις τους Βανυαίους, με συνοδεύουν. Ένα νεύμα να κάμω εγώ, και χάνεται το βασιλείον σου.

Το πρόσωπον του Χακού εκάλυφθη από έκφρασιν φοβισμένης απορίας, ή όποια έφάνη άμέσως αντανακλωμένη εις τα πρόσωπα των ύπηκόων του, ό βασιλεύς όμως, προσπαθών να κρύψη την ανησυχίαν του, άπήντησε:

— Σέννα, κόρη του Λέοντος, γνωρίζω την δύναμίν σου και την ακατανίκητον όρμήν των πολεμιστών σου, πού έχουν δώρον από το ιερόν σας έμβλημα «την φωτιά του πετάξ»... Σ' ενόμιζα όμως ειρηγόριλον και δικαίαν και να τώρα, χωρίς κανένα λόγον, έσύ φέρεις τον πόλεμον εις ένα λαόν, πού ζή ειρηνικά και ήσυχια, χωρίς ποτέ να σε προκαλέσῃ και δεν είνε μόν τόσο δυνατός σαν τον ιδιόν σου, άλλα είνε γενναίος σαν τον ιδιόν σου και ικανός να πολεμήσῃ μέχρι θανάτου.

— Πώς; ανέκραξεν ή βασιλοπούλα, ό υιός του Κροκοδείλου τολμᾷ να υποστηρίξῃ ότι δεν επροκάλεσεν αυτός τους υιούς του Λέοντος; Είνε όμως τα δένδρα μας τρυπημένα από μή από τα βέλη με τα περά πού ετόξευσαν οι πολεμιστάι σου κ' έμεις όλοι είδαμεν να φεύγουν διωγμένοι από την φωτιά πού πετάξ από τα τουφέκια μας, οι καβαλλάρηδες της στρουθοκαμήλου με τα κοκκινοδαμμένα περά. Παύσε την υποκρισίαν, Χακέ' πολλές φορές έχεις προσβάλῃ τους Βανυαίους, πού είνε παραπολύ δυνατοί και δεν σε φοβούνται, παραπολύ φρόνιμοι και δεν ήθέλησαν να εκδικηθού' όλα εκείνα σου τα συγχωρώ, αρκεί να θελήσης τώρα άμέσως να μου

αποδώσης τον βασιλέα μας, τον Ίανόν. Ο Χακός έμεινε συλλογισμένος δι' όλίγας στιγμάς.

— Άκουσε, κόρη του Λέοντος, και, όταν μ' άκούσης, δεν θα μου άρνηθής πλέον το σημείον της φιλίας και συμμαχίας. Μα τον ιερόν μας Κροκοδείλον, όρκίζομαι ότι εις το διάστημα των πέντε έτών, πού εγώ κυβερνώ ως βασιλεύς τον λαόν μου, δεν ώδήγησα ούτε ένα πολεμιστήν εναντίον των Βανυαίων, ότι δεν διετάξα να ριφθῇ ούτε ένα από τα κόκκινα βέλη μας εις τα δένδρα της φυλής σου. Οσον δια τον αδελφόν σου τον Ίανόν, μα τον Κροκοδείλον, όρκίζομαι πάλιν ότι δεν εγνωρίζα καν έν ύπηρχε, ότι δεν είνε έργον μου ή εξαφάνισίς του.

Η Σέννα εύρέθη εις άμυχανίαν. Τα λόγια του Χακού είχαν τον τόνον της αληθείας. Μ' όλην την αναίδειαν, πού συχνά δεικνύουν οι μαύροι, δεν ήτο δυνατόν να τολμήσῃ αὐτὸς να ψευδορκήσῃ εμπρός εις την φυλήν του και να ψευδορκήσῃ μάλιστα εις το ιερόν παλλάδιον της φυλής του, του όποιου ή δύναμις ήτο πολύ ανωτέρα από την ιδιήν του, διότι ή ελαχίστη ύβρις εκ μέρους του άρχηγού της φυλής πρὸς το παντοδύναμον έκείνο πνεύμα θα είχεν ως αποτέλεσμα την έκπτωσιν από το



«Να μου αποδώσης τον βασιλέα μας. . .» (Σελ. 218, στ. α.)

άζιωμα του και αὐτήν την καταδικήν του εις θάνατον.

Δι' αυτό ή Σέννα συνεσκέφθη όλίγας στιγμάς με τον Μόναν, και έπειτα, άποτεινομένη πάλιν πρὸς τον Χακόν:

— Έστω! είπε' έσύ δεν είσαι ένοχος, άλλα κάποιος από τους ιδιούς σου είνε. Φανέρωσέ τον εις έμέ, και οι Βανυαίοι θ' ανταλλάξουν πρόθυμοι με τους Βά-Τοάνας τον όρκον της φιλίας.

Ο Χακός έδίστασεν, έπειτα όμως έκαμνε την άπόφασιν να ομιλήσῃ.

— Σέννα, αδελφή του Ίανού, είχα είπῃ την αλήθειαν, όταν σ' έβεβαίωνα ότι δεν εγνωρίζα τας προσβολάς πού έγιναν εις τον λαόν σου, ούτε την εξαφάνισιν του βασιλέως σου' αί διαβεβαιώσεις σου όμως, τας όποιας δεν άμφισβητώ, μου δίδουν μίαν ύπόνοιαν. Ο

Ταμίνας, ό υιός της αδελφής μου, άφού έπροσπάθησε να έξεγείρη εναντίον μου την φυλήν μου, δια να μου άρπάσῃ την έξουσίαν, έφυγεν έπειτα με 150 από τους ιδιούς του. Είνε φιλοπόλεμος άνθρωπος, και επειδή δεν κατώρθωσε να έξουσιάσῃ εδῶ, έστρεψε, φαίνεται, άλλου τα βλέμματά του. Μήπως είνε αυτός ό έχθρός ό όποιος, διατηρήσας τα έμβλήματα των Βά-Τοάνα, έχει προσβάλῃ τους Βανυαίους και άπαγάγῃ τον βασιλέα των, με την έλπίδα ίσως ν' άποσπάσῃ από αὐτόν το μυστικόν της «φωτιάς πού πετάξ» και μ' αὐτό να έλθῃ έπειτα να με νικήσῃ; . . .

Αν ο Ταμίνας έχῃ άρπάσῃ τον αδελφόν σου, θα τον έχῃ βέβαια μεταφέρῃ, είτε εις την άπέναντι όχθην της Λίμνης των Καμηλοπαρδάλεων, εις τους φίλους του, τους Βά-Γεγέ, είτε εις μικράν άποστασιν από του βασιλείου σου εις το «Αλώνι της Δίφας», όπου θα έχῃ στήσῃ τας σκηνας του, διότι εγνωρίζεν ότι οι Βά-Τοάναί δεν θα τον εκυνηγούσαν εις εκείνην την γῆν, την κατοικήμενην, είτε τέλος κοντά εις τα νερά του «Καπνου πού Βροντά», εις την νήσον της Καρεζουκαδίας, όπου πολλές φορές έως τώρα είχε καταφύγῃ.

Η Σέννα έδωκε το χέρι της εις τον άρχηγόν.

— Γιέ του Κροκοδείλου, σου δίδω το σημείον της φιλίας. . . Πιστεύω εις τους λόγους σου, και ό βασιλεύς των Βανυαίων θα φανῃ εύγνώμων εις την ύπηρεσίαν, την όποιαν του προσφέρεις σήμερα.

Εις το άκουσμα αὐτῶν των λόγων, ό λαός, πού έμενε σιωπηλός έως τότε, περιμένων να ιδῇ τί άπόφασιν θα έλάβαν οι άρχηγοί του, άφησε την χαράν του να εκχειρίσῃ με θορυβώδη παραφοράν.

Ολοι οι πολεμιστάι προσεφέρθησαν αυθόρμητοι να συνοδεύσουν τους νέους και ισχυρούς συμμάχους των εις την χώραν των Βά-Γεγέ. Η Σέννα όμως, δια να μη συμβῃ κανέν δυσάρεστον, αν τυχόν ή πρότασις εκείνην έκρυπτε καμμίαν παγίδα, δεν έδέχθη να έλθῃ μαζί της παρά μόνον ό Χακός με δέκα άνδρας.

Αφού έφαγαν το ελαφρόν γεύμα, το όποιον τα τέκνα του Κροκοδείλου προσέφεραν εις τα τέκνα του Λέοντος, τα πολεμικά σώματα έξεκίνησαν, οι μεν Βανυαίοι έπιπτοι εις τους ζέθρους των, οι δε Βά-Τοάναί εις τας στρουθοκαμήλους των, των όποιων ή κατακόκκινη ούρα εφάνταζεν ώραιότατα.

Επι δύο ώρας οι ίππεις έπροχωρούσαν εις μίαν χώραν ομαλωτάτην, ελώδη, όπου άλλοτε ήτο λίμνη, την όποιαν βαθμηδόν, από αιώνος εις αιώνα, είχαν σχεδόν άποξηράνῃ αι προσχώσεις.

από τα στενά, άλλ' αναρίθμητα ρυάκια, ήτο έξόχως εύφορος' άλλα μέρη άπ' εναντίας δεν ήσαν παρά μία νεκρωμένη έκτασις άμμου, όπου εδῶ κ' εκεί ήσαν σκορπισμένα μερικά ακανθώδη δενδράκια.

Αγέλαι από στρουθοκαμήλους, καμηλοπαρδάλεις, αντίλοπας και βουβάλους έπαιρναν δρόμο κ' έφευγαν, εις την διάβασιν των πολεμιστών, ίπποπόταμοι εκοιμώδντο ήσυχoi μέσα εις την λάσπη, εις την όχθην του Ζούγας, πού ήτο άλλου σημαντικός ποταμός, άλλα σήμερα δεν είνε παρά ένας βαθύς ρυάξ κ' έχει πλάτος μόνον 25 μέτρων εντός κοιτης, της όποιας το εύρος φθάνει εις 500 μέτρα και την όποιαν τώρα σκεπάζουν τα καλάμια, τα βαμβού και οι πάπυροι.

Ο Ύδων έπερίμενεν ότι θα εύρισκεν εις την λίμνην Νκαμνη, (ήτοι την κατ' έξοχην λίμνην, ή όποια λέγεται και λίμνη των Καμηλοπαρδάλεων, διότι αναρίθμητα άπ' αὐτά τα τετράποδα συχνάζουν εις τας όχθας της), άπέραντον έκτασιν νερού με καταπράσινα τα παρόχθια μέρη. Αλλά πόσον μεγάλη ήτο ή απορία του όταν είδεν εις εκείνο το μέρος μίαν μεγάλην έκτασιν λάσπης, γεμάτην από ξερόδενδρα και ξερά καλάμια, τα όποια έσχημάτιζαν εδῶ κ' εκεί μερικούς άθαφείς βάλτους. Εις τα περιχώρα έδασίλευε τελεία ερμηία, ή φυτική ζωή είχαν εντελώς εκλείψῃ. . .

— Άς μην άργοπορήσωμεν εδῶ, είπεν ό Μόνας' ό τόπος είνε φοβερά νοσηρός. (Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΘΕΛΗΣΙΣ

Αγαπητοί μου, ΝΩΡΙΖΩ μίαν κόρην, ή όποια είνε ύπναροϋ. Είμπορεϊτε να την ζητήσετε το πρωϊ εις τας έννά, και να σας άπαντήσουν ότι κοιμάται. Είμπορεϊτε να την ζητήσετε εις τας δέκα, και να σας άπαντήσουν ότι μόλις έξύπνησε. Και είμπορεϊτε να την ζητήσετε πάλιν εις τας δεκάμιση, και να σας άπαντήσουν ότι... την ξαναπήρε ό ύπνος.

Η κόρη αὐτή είνε μαθήτρια. Ύποχρεωμένη δηλαδή να έξυπνᾷ πρωϊ δια να πηγαίη εις το Σχολείον ή — όπως τώρα πού έχει έξετάσεις, — δια να μελετᾷ. Αδύνατον να φαντασθῆτε τας μεθόδους των οικείων της και τα μαρτύρια της έως να σηκωθῇ από το κρεβάτι. Της φωνάζουν; Δεν άκούει. Την σείουν;



Έξυπνᾷ μετὰ δυσκολίας. Έξύπνησε τελοςπάντων; Κάθεται εις το κρεβάτι, έτοιμη να ξανακοιμηθῇ. Τότε την μουτράρουν, την βρέχουν, κ' εκείνη ξεφωνίζει... Γίνονται καθημερινῶς σκηναί κωμικοτραγικά. Και το αποτέλεσμα είνε ότι από τας διακοσίας σχολικὰς ημέρας του έτους, μόλις τας πενήντα κατορθώνει να πηγαίη εις το Σχολείον. . . μισήν ώραν άργότερα της προσδιωρισμένης.

Την συμβουλεύουν, την νοουθετοϋν, την μαλλώνουν, την τιμωροϋν, τίποτε! Την αναγκάζουν να κοιμάται πολυ ένωρίς, δια να χορταίη τον ύπνον, άλλα πού να χορτάσῃ! Της δίδουν ιατρικά, τονωτικά, έξεγερτικά, της κάμνουν ψυχρολουσίας, την υποβάλλουν εις διαίταν, τίποτε! τίποτε! Είνε ύπναροϋ. Οταν την κρατῇ ετήν άγκαλιά του ό Ύπνος, — το λέγει μόνη της, — είνε αδύνατον, είνε ανώτερον των δυναμέων της να ποσασθῇ και να τον άφίση.

Και όμως εγώ παρετήρησα, ότι υπάρχουν περιστάσεις, κατά τας όποιας έξυπνᾷ πολυ εύκολα, ή τουλάχιστον χωρίς πολλήν δυσκολίαν. Παραδείγματός χάριν, όταν πρόκειται να υπάγῃ εις καμμίαν έκδρομήν, είνε εις το πόδι από τας πέντε. Οταν της αναγγέλλουν ότι ήλθεν ή ράπτρια, πετάγεται από το κρεβάτι, ως να είνεϊτο με ελατήριο. Και όταν την περιμένῃ κάτω καμμία φίλη της δια περίπατον εις την Δενδροστοσίαν, σās βεβαίω ότι δεν είνε άνάγκη να την μουτράρουν δια να σηκωθῇ...

Η μεγάλη δυσκολία να έξυπνήσῃ είνε όταν πρόκειται να υπάγῃ εις το Σχολείον, ή να μελετήσῃ, ή να βοηθήσῃ εις καμμίαν οικιακήν εργασία. Οταν πρόκειται δηλαδή να εκτελέσῃ το κάπως βαρϋ και όχληρόν καθήκον. Τότε τα θελήματά της γίνονται μολυβένια. Τότε ή μεγάλη και αδιόρθωτη ύπναροϋ. Και τότε προβάλλει ως δικαιολογία, ότι θέλει μέν, δεν είμπορεϊ δέ...

Αλλ' εγώ λέγω, όχι' δεν θέλει και δι' αὐτό δεν είμπορεϊ. Απόδειξις ότι υπάρχουν περιστάσεις, κατά τας όποιας έξυπνᾷ μόνη της. Τότε θέλει αληθινά, και τότε είμπορεϊ. Αν ήθελε πάντοτε, θα ήμπορούσε πάντοτε.

Το Σχολείον, τα μαθήματα, ή μελέτη, ή εργασία, το καθήκον έν γένει δεν της άρέσει, δεν το αγαπᾷ όπως την διασκεδάσιν. Οταν την περιμένῃ κάτω την περιμένῃ ή διδασκάλισσα, κοιμάται. Αυτό σημαίνει ότι ή ράπτρια την ένδιαφέρει, την ήλεκτρίζει, πολυ περισσότερο από την διδασκάλισσαν. Το ώραϊον φόρεμα το θέλει' το ώραϊον μάθημα δεν το θέλει. Η θέλησίς της ενεργεί εις την πρώτην περίστασιν' εις την δευτέραν όχι. Δι' αὐτό έξυπνᾷ εις την πρώ-

την, και δι' αὐτό κοιμάται εις την δευτέρα.

Όλος ό κόσμος λέγει, ότι ή κόρη αὐτή είνε ύπναροϋ. Αλλά τί θα πῇ ύπναροϋ; Εγώ λέγω απλούστατα ότι δεν αγαπᾷ τα γραμματά και την εργασία. Αν τάγαπούσε, δεν θα ήτο ύπναροϋ. Αν είχε φιλοτιμίαν και πλήρη συνείσθησιν του καθήκοντος, αὐτό και μόνον θα την έκαμνε να κατανικήσῃ το φυσικόν της ελάττωμα, την αδυναμίαν της, και νακοιμήσῃ από της τρυφεράς της ηλικίας την συνήθειαν να έξυπνᾷ πάντοτε την ώραν πού πρέπει.

Θέλῃσις! Αλλά και τί υπάρχει πλέον ισχυρόν και θαυματουργόν από την θέλησιν; Ο θέλων, άλλ' ό θέλων αληθινά, κατορθώνει τα πάντα. Οταν βλέπετε ένα άνθρωπον να μη είμπορῇ να κόψῃ ένα ελάττωμά του, πρέπει να συμπεράνετε ότι ό άνθρωπος αὐτός δεν καταβάλλει το άπαιτούμενον ποσόν θελήσεως. Και αν σās λέγῃ ότι θέλει, — όπως ή ύπναροϋ μας, — το λέγει μόνον χωρίς να το αισθάνεται πραγματικῶς. Και είμπορεϊτε τότε να συμπεράνετε, ότι ό άνθρωπος αὐτός δεν έχει χαρακίτηρα. Χαρακτήρ χωρίς θέλησιν δεν είμπορεϊ να έννοηθῇ. Και άνθρωπος χωρίς χαρακίτηρα είνε δν άνάξιον να όνομάζεται άνθρωπος!

Σās άσπάζομαι ΠΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Χαρωπό και φοβισμένο με τα μάτια γελαστά, ες το τραπέζι άνεβασημένο ή γιαγιά του το βαστά.

Το βαστά και προσπαθεϊ μιά στιγμούλα να τ' άφίση, να το κάνῃ να σταθῇ, να το κάνῃ να βαδίση.

Απ' αντίκρ' ή Αντιγόνη, αδελφοϋλα του καλή, τα χερσάκια της άπλώνει και με γέλια το καλεϊ.

Και του κράζει δυνατά: «Έλα-έλα! πάρε θάρρος! σήκωσε καμαρωτά το μικρό κορμιού το βάρος.

Βάδισε και μη φοβάσαι, όπως δεν φοβόμ' εγώ' τίποτε μη συλλογάσαι, μη γυρεύῃς οδηγόν.

Κ' ή γιαγιά χαμογελᾷ και του λέγει: «Ποιν βαδίσης, πρώτα κίττωσε καλά πού το πόδι θα πατήσης.

Πρώτο βήμα πού θα κάνῃς την όρμή σου να κρατῆς, ες το σκοπό πού δεν φθάνεις άν δεν ξέρῃς ποτέ πατείς.

Τώρ' ακόμα σε βαστώ' όταν μόνο θα βαδίσης, φρόνιζε νῆνε σωστό κάθε βήμα πού θ' άρχίζῃς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ



Η ΖΩΗΡΟΥΛΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

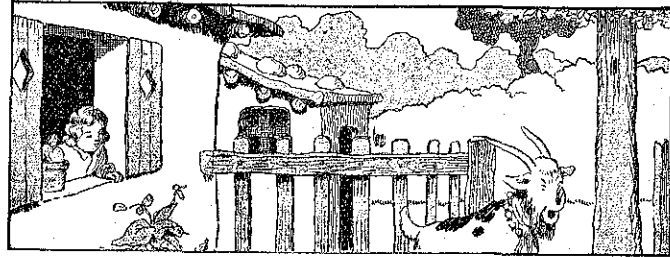
Β'.

Πρέπει λοιπόν να μάθετε ότι την είχανε παραχαδέσει, την Ζωηρούλα... Η μητέρα της, η καλή και φρόνιμη Κοκκίνω, είχε πεθάνει πολύ νέα, άδικοσκοτωμένη ή καιμένη. Η κακή τύχη την έφερε να περάσει από τη ρεμματιά, όπου έκαιμαν τα ναυτόπουλα γυμνάσια σκοποβολής με τα κανονάκια. Η Κοκκίνω δεν επρόφθασε να φύγει και ένα κομμάτι από μια σφίρα την επέτυχε 'ς την κοιλιά.



«Την είδε να ξεφυγᾷ κοντά σε μιάν ελῆά...» (Σελ. 220, στ. α')

Δεν περιγράφεται η απέλπισία του μάστρο-Παντελή, ἄμα την είδε να ξεφυγᾷ κοντά σε μιάν ελῆά. Η Μαργαρούλα ἔχυνε ποτάμι τὰ δάκρυα. Καὶ νὰ δῆτε, ποῦ ἡ Κοκκίνω εἶχε τρία κατοικάκια, δύο ἀγόρια καὶ ἓνα κορίτσι, ποῦ ἐβόζωναν ἀκόμα. Τί νὰ γίνωνται νὰ καίμενα χωρὶς γάλα; Ὁ μάστρο - Παντελῆς ἐπούλησε τὰ δύο κατοικάκια, καὶ ἐκράτησε τὸ θηλυκό, γιὰ νὰ τὸ μεγαλώσει.



«Κ' ἔβγαίνε 'στὶ παράθυρο...» (Σελ. 220, στ. β')

Ἐγινε τότε καὶ παραμάννα ἡ Μαργαρούλα· αὐτὴ ἔδινε τῆς Ζωηρούλας γαλατάκι με τὸ ρωγοῦζι καὶ τὴν εἶχε πιά, μὴ σταῆξη καὶ μὴ βρέξη, ἕως τὴν ἐποχὴ ποῦ ἔπῃρε ἐπάνω τῆς ἡ Ζωηρούλα... Ἄμα ἐπερνοῦσαν μαζὶ καὶ αἱ δύο, ἡ Μαργαρούλα ξυπόλυτη, μ' ἓνα τσίτινο φουστανάκι καὶ μ' ἓνα σαλάκι μονάχα, καὶ με μιὰ μάλλινη κορδελίτσα στὰ σγουρὰ μαλλάνια τῆς, —καὶ ἡ Ζωηρούλα με μιὰ ὠραία κόκκινη πλεκτὴ τραχηλιά, με κουδουνάκια καὶ με φουντάκια, — ὄλος ὁ κόσμος ἔλεγε : —Ἡ κυρά, δὲν εἶνε ἡ Μαργαρούλα; εἶνε ἡ Ζωηρούλα!

'ς τὴν θέσι τῆς Μαργούλας, θὰ τὴν ἄφινε, χωρὶς νὰ γυρίσει νὰ τὴν ξανακυττάξῃ. Ἡ καιμένη ἄμα ἡ Μαργαρούλα ὄλα τῆς τὰ παρέδλεπε, ὄλα τῆς τὰ ἐσυγχωροῦσε.

Πολλὲς φορές, πρὶν ἀκόμα καλοφῆξῃ τὸ πρωί, ἡ κατοικούλα ἀρχίζε νὰ βελάξῃ, σὰν νὰ ἦτανε μεσημέρι κι' ὄλας. —Ὁνειρο ὀλέπει, θὰ ξανακοιμηθῇ... ἔλεγε ἀπὸ μέσα τῆς ἡ Μαργαρούλα, ποῦ ἐνύσταζε ἀκόμα.

Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ! Τὰ μπέ-μπέεε τῆς Ζωηρούλας, ὅσον ἐπήγαιναν κ' ἐζωήρευαν, ὡς ποῦ ἐπὶ τέλους, θέλοντας καὶ μὴ, ἐπετιῶταν ἡ Μαργαρούλα κ' ἔβγαίνε στὸ παράθυρο, γιὰ νὰ δῇ μήπως ἦτανε ἄρρωστη. Ἀρρωστη!... ἀμὴ δέ! Ἡθελε νὰ πάῃ περίπατο, νὰ πάρῃ τὸν ἄερα τῆς, καὶ τίποτε ἄλλο. Κατέβαινε λοιπόν ἡ Μαργαρούλα,

ἔβγαλε τὸ σχοινὶ τῆς Ζωηρούλας, καὶ τὴν ἔβγαζε περίπατο.

Τὸ βράδυ, ἄλλα βάσανα... Ἄν τὴν ἄφιναν νὰ χοροπηδῆσῃ λιγάκι ἔ-

ξω, με τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, δὲν ἠθελε πιά νὰ γυρίσει στὸ σπίτι. Τοῦ κάκου ἡ Μαργαρούλα τὴν ἐκαλόπιανε :

—Ἐλα, ὀμορφούλα μου, ἔλα, καλούλα μου, ἔλα νὰ κοιμηθῆς πιά... Ἡ Ζωηρούλα ἔστεκότανε ἀκίνητη, σὰν πέτρα, καὶ τὴν ἐκύτταζε καλὰ στὰ μάτια. Καὶ ἄμα ἡ μικρὴ ἔκαμνε ν' ἀπλώσει τὸ χεράκι τῆς στὸ σχοινὶ τῆς, προοί... μιά,—καὶ τρέχα νὰ τὴν πιάσεις ἀνάμεσα στοὺς βράχους καὶ τοὺς γκρεμοῦς...

(Ἐπεταὶ συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Υπάρχει μετριοφροσύνη, ἡ ὁποία δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ προσωπεῖον τῆς υπερηφανείας.

\* \* \* Ὁ ὑπηρετῶν τὸν Θεόν, ἔχει καλὸν κύριον.

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Ἡ δῆλωσις αὐτὴ ἐπροκάλεσε ζωηρὰν αἰσθησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ ὁ καταγγεῖλας, εὐκατάστατος χωρικός τῶν περιχώρων, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία ἐν τούτοις δὲν ἦτο διόλου κακὴ, προσεκλήθη νὰ κυττάξῃ ἀπὸ κοντῆτερα τὴν δῆθεν κλέπτριαν, διὰ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ καλλίτερα.

—Μάλιστα, αὐτὴ εἶνε! ἐπεβεβαίωσεν ἀφοῦ τὴν ἐκαλοῦνταζε πρὸς στιγμὴν.

—Ἐχετε λάθος· δὲν εἰμαι ἐγώ, δι-εμαρτυρήθη ἡ Ἀνδρέα με ἐρυθν. Εἶνε τὸ ἄλλο κορίτσι... ἡ Δεῖα, ὅπως τὸ φωνάζουν· ἐγὼ ὅμως δὲν εἰμαι ἡ Δεῖα, ἀν καὶ φορῶ τὰ ρούχά τῆς καὶ αὐτὴ δὲν εἶνε ἐγώ, ἀν καὶ τῆς ἐφόρεσαν τὰ δικά μου. Κι' αὐτὸ, διότι ἠθέλησε νὰ τῆς μοιάξω με τὸν σκοπὸ νὰ... γιὰ νὰ...

Ἐσιώπησε, διότι ἐνόησεν ὅτι ἡ τα-ραχὴ τῆς καὶ ἡ ἀσυναρτησία τῶν λόγων τῆς ἐμελλον νὰ τῆς γίνουν ὀλέθρια.

—Λοιπὸν! οἱ χωροφύλακες ἄς κά-μουν τὸ ἔργον των! ἀπεφάνθη ὁ συνταγ-ματάρχης, ὑπερήφανος καὶ καμαρώνων με τὴν διορατικότητά του, τὴν ὁποίαν ἐπίστευεν ὅτι ἐδείξεν εἰς αὐτὴν τὴν πε-ρίστασιν.

Ἡ ἀπέλπισία τῆς ἄμοιρης Ἀνδρέας, ὅταν ἤκουσεν ἐκείνας τὰς λέξεις, ἐξε-χειλίσε πλέον. Ἡρῆσεν ἡ καιμένη τοὺς θρήνους καὶ τοὺς λυγμούς, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς, ποῦ εἶχαν ἀνοίξῃ διάπλατα ἀπὸ τὴν τρομάρα τῆς, ἐφαίνοντο πῶς ἰκέτευαν κ' ἐζητοῦσαν βοήθειαν, καὶ βοήθεια, ἀλλοίμονον! δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς νὰ ἔλθῃ τῶρα. Ἡ το φοβερὸν καὶ μόνον τὸ νὰ βλέπῃ ὅτι τὴν ἐξελάμβαναν δι' ἄλλην καὶ ὅτι ἐχαρακτηρίζοντο ὡς ψεῦδη αἱ διαβεβαιώσεις τῆς. Ἀλλὰ τῶρα, νὰ τὴν φοβερίζουν ὅτι θὰ τὴν φυλακώσουν, ἄ! αὐτὸ βέβαια ἦτο παρα-πολὺ ὥστε ν' ἀνθέξῃ αἱ δυνάμεις τῆς εἶχαν ἐξαντληθῇ, ἡ ἐπιμονὴ τῆς εἶχεν ἐξασθενήσῃ, ἡ υπερηφανεία τῆς εἶχε καταθλῆθῃ.

Καὶ ὅμως με ὄλα του τὰ φερσίματα ὡς ἀνακριτοῦ, ποῦ δὲν τὸν γελᾷ καμμία πονηρία, καμμία κατεργαριά τῶν ἐνό-χων, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ ξεφύ-γουν τὴν τιμωρίαν τῶν νόμων, ὁ γέρον συνταγματάρχης Τραχὺς, ὁ ὁποῖος, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, εἶχε τόσον λαμ-πρὰ δικαιοσύνην τὸ ὄνομά του, ὅταν ἐφθα-σεν ἡ ἀποφασιστικὴ στιγμὴ, δὲν ἔμεινε χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ μερικάς τύψεις συνει-δήσεως· καὶ δι' αὐτὸ με βλέμματα ὄχι τόσον ἀνηλεῆ καὶ πολὺ ὀλιγώτερον αὐ-στηρά, ἐκύτταζε τῶρα τὴν δυστυχισμένην Ἀνδρέαν.

Αὐτὴ δὲ με τὴν λύπην καὶ τὴν ἀπέλ-πισίαν τῆς εἰς τὸ κατακόρυφον, δὲν ἠ-ποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά τῆς, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν, καυστικά, ἀπὸ τὰ κόκ-κινα καὶ προσημένα βλέφαρά τῆς. Ἡθῆ-λησε νὰ τὰ σκουπίσῃ με τὸ μανδύλι τῆς, καὶ πάλιν τὸ ἀνεζήτησεν, ἀλλὰ εἰς μά-την, νὰ τὸ εὖρη εἰς τὴν τσέπη τῆς. Ἐλησμονοῦσεν, ἡ κακομοῖρα, ὅτι τῆς τὸ εἶχαν κλέψῃ καὶ αὐτὸ, καὶ καθὼς ἔβγαζε τὸ χερί τῆς ἄδειο, ἔκαμνε ἓνα κίνημα τελείας ἀποθαρρύνσεως.

—Νά, πάρε αὐτὸ, τῆς εἶπεν ὁ ἀξιω-ματικός, με τὸ θυμῶδες ὕφος του, καὶ τῆς προσέφερε ἓνα πελῶριον μαντύλι, κόκκινο μεταξωτό.

Ἡ δεσποινὶς Δεβουσύ ἐρριψε πρὸς τὸν βασανιστὴν τῆς βλέμμα πλήρες εὐγνωμοσύνης, κ' ἐσκούπισε τὰ μάτια τῆς κ' ἔπειτα τὰ μάγουλά τῆς.

—Παρατηρήσατε, ἠρώτησε με χα-μηλὴν φωνὴν ἡ κυρία Δαρβίλ, κλίνουσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ συνταγματάρχου, — παρατηρήσατε ὅτι μεταχειρίζεται τὸ μαντύλι ἀκριβῶς ὅπως συνειθίζου εἰς τὸν «καλὸν κόσμον»;

Ἡ Ἀνδρέα εἶχεν ἀκούσῃ, καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς ἔλαμψεν ἓν μειδίαμα. Τῆς ἐφάνη ἄλλόκοτον τὸ ὅτι ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι διὰ τὴν χρῆ-σιν τοῦ μανδυλίου, ὅτι ἄλλιῶς τὸ με-ταχειρίζονται οἱ ἔχοντες καλὴν ἀνα-τροφὴν καὶ ἄλλιῶς τὰ πρόστυχα χέρια. Ὅπωςδὴποτε ἐχρεωστοῦσε χάριν εἰς ἐ-κείνην τὴν κυρίαν, διότι ἔκαμνε αὐτὴν τὴν παρατήρησιν, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ διαλύσῃ ἡ τοῦλά-χιστον νὰ ἐξασθενήσῃ τὰς προκατα-λήψεις, αἱ ὁποῖαι ἐστρέφοντο ἐναντίον τῆς. Ἡ Ἀνδρέα ὅμως ἐγνώριζεν, ἀπὸ τὴν πικρὰν πεῖραν ποῦ εἶχε λάβῃ πρὸ ὀλίγου, ὅτι δὲν ἔπρεπε πολλὰ νὰ ἐλ-πίξῃ ἀπὸ τὴν κυρίαν Δαρβίλ. Τὸ ἀνα-ποφάσιστον καὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ χαρα-κτῆρος, ποῦ εἶχε δεῖξῃ ἕως τότε αὐτὴ ἡ κυρία, δὲν ἐπέτρεπαν εἰς τὴν δυστυχι-σμένην κόρην νὰ περιμένῃ ἀπὸ αὐτὴν βοήθειαν πολὺ ἀποτελεσματικὴν.

—Ἐλα, ἔλα, εἶπεν ὁ συνταγμα-τάρχης, ἐνῶ τῆς ἐκουνοῦσεν ἐλαφρὰ τὸν ὦμον σκέφου λογικά, καὶ μὴν κλαῖς πιά· δὲν ἔχω κανένα σκοπὸν νὰ σε βλάψω καὶ νὰ σε λυπήσω, ἀν ἠμποροῦν νὰ διορθωθοῦν ἄλλιῶς τὰ πρᾶγματα. Ἐλα, πές μας σωστὰ καὶ καθαρὰ τὸ ἀ-ληθινὸ ὄνομά σου, κ' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὸ φράγχο ποῦ σοῦ χρειάζεται διὰ νὰ τηλεγραφῆσῃς εἰς τοὺς γονεῖς σου. Εἶ-μαι βέβαιος πῶς σε περιμένουν με ἀγω-νίαν.

—Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ἀπήντησεν ἡ Ἀνδρέα, ἀπληγισμένη ποῦ ἔβλεπε τὸν συνταγματάρχην νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὰς ὑ-πονοίας του, ὅτι ὀνομάζομαι Ἀνδρέα Δεβουσύ, ὅτι κατοικῶ με τὸν πατέρα

μου εἰς τὸν πύργον τῆς Λεπτοκαρυᾶς, κοντὰ εἰς τὸ Σαζιλλύ.

Τὰ εἶπεν αὐτὰ με περισσοτέραν γλυ-κῆτητα καὶ ταπεινότητα, παρ' ὅσην εἶχε δεῖξῃ ἕως τότε. Ἐπειτα δέ, πρὸς τί νὰ κάμνη τὴν υπερήφανον καὶ τὴν ἀ-λαζόνα, ἀφοῦ εἶχε ζητήσῃ με τὰ παρα-κάκια ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ εἶχεν ὑποστῆ τὴν ἀγροῖκον ἀρη-σίαν των, ἀφοῦ εἶχε κλαύσῃ καὶ θρηνησῆ ἐνώπιόν των, ἀπὸ τὴν ἐντροπήν καὶ τὴν ἐξευτελισμὸν τῆς!

—Χμ! εἶπεν ὁ πρῶην ἀξιωματικός, καθὼς τὴν ἐκύτταζε με σκοπτικὸν ὕφος, εἶσαι ἓνα κορίτσι πολὺ ἄλλόκοτο! Ἐπὶ τέλους, ἰδοῦ τί εἰμαι διατεθειμένος νὰ κάμω διὰ σέ: δὲν πιστεύω, μάθε το κα-λά, οὔτε λέξιν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν σου· θέλω ὅμως νὰ πληρώσω ἓνα τηλεγρά-φημα πρὸς τὸν κ. Δεβουσύ, ἀν ὄχι δι' ἄλλο, διὰ νὰ λάβω τοῦλάχιστον τὴν εὐ-χαριστήριον νὰ μάθω ἀπὸ αὐτὸν ὅτι ἡ κόρη σου, ἀν πραγματικῶς ἔχη κόρην, εὕρισκται ἡσυχῇ κοντὰ του καὶ ὅτι δὲν ἔχει τίποτε νὰ πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ με σένα.

Ἄν καί, με τὰς ὑπο-θέσεις ποῦ τὴν συνώ-δευαν, ἦτο καὶ αὐτὴ ἡ πρότασις πάλιν προσ-βλητικὴ δι' αὐτὴν, ἡ Ἀνδρέα τὴν ἐδέχθη με εὐγνωμοσύνην.

—Θὰ ἰδῆτε πολὺ καλὰ τότε, εἶπεν, ἐνῶ ἐσκούπιζε τὰ τελευταῖα τῆς δάκρυα καὶ ἠσθά-νετο ὅτι ἀνεγεννᾶτο τὸ θάρρος τῆς, — θὰ ἰδῆτε ὅτι σὰς ἔχω εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μόνον τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ κ. Τραχὺς ἔκαμε ν' ἀκουσθῇ κάτω ἀπὸ τὸ ψαρρὸ μουστάκι του, ποῦ εἶχε τὰς τρίχας ὀρ-θᾶς σὰν τοῦ γάτου, ἓνα εἶδος γογγύσματος, με τὸ ὁποῖον ἐφανέρωνε πάλιν τὴν δυσπιστίαν του, κ' ἐπέταξεν εἰς μιάν ἄκραν, καταζαρω-μένο, τὸ τηλεγράφημα ποῦ εἶχε γράψῃ ἡ Ἀν-δρέα. Ἐλεγε ἀπὸ μέσα του ὁ ἄνθρωπος ὅτι, ἀφοῦ αὐτὸς ἐτηλε-γραφοῦσεν, ἔπρεπε νὰ τηλεγραφῆσῃ με τὸ ὄνομά του.

Ἐπῆρε τὴν πένναν καὶ συνέταξεν ἄμέσως τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα:

«Δεβουσύ, πύργον Λεπτοκαρυᾶς, Σα-ζιλλύ.

Ἐὕρισκται ἐδῶ ἓνα κορίτσι διατει-νόμενον ὅτι λέγεται Ἀνδρέα Δεβουσύ καὶ ὅτι εἶνε κόρη σας. Εἶνε ἀλήθεια; «Συνταγματάρχης Τραχὺς.»

—Ἰδοῦ, εἶπεν εἰς τὸν ὑπάλληλον, ἐνῶ ἐπλήρωνε καὶ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ τηλεγράφημά του· στείλετέ το ἀμέ-σως, ὡς ἐπέειγον. Θὰ ἔχωμεν ἄρα γε ἀπόψε τὴν ἀπάντησιν;

—Μόλις προφθάνει· δὲν εἶνε ὅμως καὶ ἀδύνατον, —ἀπήντησεν ὁ ὑπάλληλος ἐνῶ ἔθετεν εἰς κίνησιν τὸ τηλεγραφικὸν μηχανήμα...

Ἐνας-ἓνας ὄλοι ὅσοι εἶχαν παραστῆ εἰς ὄλην ἢ εἰς μέρος ἐκείνης τῆς σκη-νῆς, εἶχαν ἀποχωρήσῃ διὰ νὰ ἐπιστρέ-ψουν εἰς τὰς ἐργασίας των. Καὶ μόνη ἡ Ἀνδρέα ἔμεινε εἰς τὸ γραφεῖον με τὸν κ. Τραχὺν καὶ τὴν κυρίαν Δαρβίλ, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ἀποφασισμένοι νὰ κά-μουν καθήκοντα σωματοφυλάκων τῆς, ἕως ὅτου ἡ ἀναμενομένη ἀπάντησις φέρῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΑΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΛΑΧΤΑΡΑ

Ἐνας ξύλινος πάγκος ἐστόλιζε μιάν ἀπὸ τὰς πλευρὰς τῆς αἰθούσης, ὅπου ἤρχετο ὁ κόσμος διὰ νὰ παραδώσῃ τὰ



«Ἐπῆρε τὴν πένναν...» (Σελ. 221, στ. β')

τηλεγραφήματά του. Τῆς εἶπεν ὁ συν-ταγματάρχης νὰ καθῆσῃ ἐκεῖ, καὶ ἡ Ἀνδρέα ὑπήκουσεν εὐχαριστῶς, διὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῆς, ἐνῶ ὁ γέρον ἀξιωματικός καὶ ἡ κυρία Δαρ-βίλ ἐκάθιζαν ἀπέναντί τῆς εἰς τὰ δύο ψάθια καθίσματα, τὰ ὁποῖα συνεπλή-ρωναν τὴν ἐπίπλωσιν τῆς αἰθούσης. Ὁ πίσω ἀπὸ τὸ δικτυωτὸν, οἱ ὑπάλληλοι ἐξήλεγγαν τὰς εἰσπράξεις των καὶ ἐτε-λείωναν τὰ γραφίματά των, ἐνῶ κάπου-

κάπου έρριπταν και καμμία κρυφή ματιά προς την Άνδρέαν, ή οποία, βεβαία πλέον ότι θα επέστρεφεν εις το σπίτι του πατέρα της, εκάθητο κ' έσυλλογιζέτο με ποιον τρόπον θα παρουσιαζέτο εκεί.

“Αν και έμενεν ή Άνδρέα με την ράχιν στηριγμένη εις τον τοίχον και έντελώς ακίνητος, ο συνταγματάρχης ούτε στιγμήν δέν έσήκωνε το μάτι του από αυτήν έφαντάζετο αυτός ο τρομερός άνθρωπος ότι με την πρώτην ευκαιρίαν ή αιχμάλωτός του—διότι αιχμάλωτός του ήτο αληθινά—θα ώρμούσεν εις τον δρόμον, και ήτο άποφασισμένος να ματαιώσει κάθε τοιούτου είδους άπόπειραν. Είχε λάθος όμως ή Άνδρέα, επί του παρόντος, δέν είχε καμμίαν διάθεσιν να δραπετεύσῃ άπ' έναντίας, έπερίμενε με άκραν άνυπομονησίαν, πότε να έλθῃ, μαζί με την άπάντησιν εις το τηλεγράφημα, ή άπόδειξις της είλικρινείας των διαβεβαιώσεών της.

Και έχαιρεν από πριν με την ιδέαν ότι θα έντροπιάζοντο, ο γέρον συνταγματάρχης και οι υπάλληλοι του τηλεγραφείου, οι όποιοι την είχαν πειραξή με τους σαρκασμούς των. Η κυρία Δαρβίλ θα μετενοούσε, διότι δέν είχαν αναλάβῃ την υπεράσπισίν της με περισσότερον θάρρος και άποφασιστικότητα. Θα της έξητούσαν άράγε συγγνώμην διά τας ύβριστικάς ύποφίας, πού είχαν έκφράσῃ διά λογαριασμόν της; Και, έν τοιαύτη περιπτώσει, έπρεπεν αυτή να τους συγχωρήσῃ; Μάλιστα, θα τους έσυχωρούσε, τουλάχιστον τον συνταγματάρχην; διότι, αυτός επί τέλους, όσον τραχύς και άν έφάνῃ άπέναντί της, είχε πληρώσῃ τὰ έξοδα του τηλεγραφήματος.

“Όσον διά τους παληογραφιάδες, οι όποιοι την είχαν περιπαίξῃ κ' έξευτελίσῃ με τόσην άσπλαγγνίαν, θα τους τὸ ένθύμιζε με εύγενικὰς λέξεις, αλλά και με αὐστηρότητα αρμόζουσαν εις την βαρεϊαν ύβριν, την όποιαν της είχαν κάμῃ. Τί άργά πού έπενοούσαν τὰ λεπτά της ώρας! Το τηλεγράφημα είχαν άποσταλῇ εις τὰς 5 και 40, και τώρα μόλις ήτο 6 ή ώρα. Βεβαίως τὸ έκκρεμὸς του γραφείου είχε σταματήσῃ. Έπρόσεξε διά να βεβαιωθῇ. . . “Όχι, έδούλευε” ήκούετο καθαρά εις την σιγήν της αϊθούσης τὸ μονότονον τικ-τάκ του ώρολογίου πού ήτο κρεμασμένος εις τὸν τοίχον.

Τὸ πλησιέστερον εις την Δεπτοκάρυν τηλεγραφείον ήτο τὸ εύρισκόμενον εις τὸ Σαζιλλύ, αλλά και αὐτὸ άπέγχε δύο χιλίόμετρα περίπου και φυσικὰ τὸ τηλεγράφημα θα έχρειάζετο περισσοτέραν ώραν διά να διανύσῃ τὸ βραχὺ έκείνο διάστημα, παρ' όσον είχε χρειασθῇ διά να διατρέξῃ με τὸ ήλεκτρικὸν σύρμα άπόστασιν είκοσιπέντε ή τριάντα φορὰς μεγαλητέραν.

“Ο καίμενος ο πατέρας! τί λύπη θά έπαιρνεν άμα ήκουεν έκείνην την εϊδησιν την τόσον άπίθανον και όμως, άλλοιμονον! τόσον αληθινήν!

“Άμα πλέον ήρχισε να συλλογίζεται τον πατέρα της, αϊ όδυνηρότεραι σκέψεις ήλθαν πλησμονή και έπολιόρρηξαν τὸ πνευμά της. Τὰ λέπια τώρα της έπεφταν από τὰ μάτια. τὰ όποια έως τότε έτύφλωνεν ή γελοία της υπερηφάνεια και ή ζήλεια της ή άποπος διαγωγή της και ή τρελλή άπόπειρά της διά να ζειραφετηθῇ τάχα, ένεφανίζοντο τώρα εις τὰ μάτια της με την μορφήν, με την όποιαν θα τὰ έβλεπε κάθε λογικός άνθρωπος, δηλαδή ως πράξις γεμάτη κακίαν, έπιτολαιότητα και τρέλλαν. Η συνειδήσις της έξυπνούσεν επί τέλους και της έφώναζε τὸ σφάλμα της.

“Ενώ ταπεινή και φοβισμένη, εκάθητο εκεί, εις αυτόν τον πάγκον, με την πυρετώδη προσδοκίαν του αϊσιου άγγέλματος, τὸ όποιον έμελλε να την λυτρώσῃ, από την δυσάρεστον θέσιν όπου ευρίσμετο, και να έπανορθώσῃ την κακήν ιδέαν πού είχαν σχηματίσῃ δι' αυτήν οι δύο αὐτοσχέδιοι φύλακές της, της έφαίνετο, ότι ή συνειδήσις της, της όποιας ήκουε τους ελέγγους, ήτο έν ζωντανόν, και έστηλώνετο έμπρός της, και της κατέκρινε τον έγωϊσμόν της, την άλαζονείαν της, την άνυποταξίαν της με τὸσον αὐστηρὰ λόγια, ώστε ή έντροπή και ή μετάνοια την έκαμαν να κρύψῃ την κεφαλήν μέσα στα χέρια της. Δέν ήμπορούσε πλέον ν' άκούη αυτήν την φωνήν, ή όποία της παρίστανεν δλην την φρίκην της κακής της πράξεως.

(“Επεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΧΑΓΟΣ

—Κυττάτε τί μου έχάρισεν ο πατέρας για την εορτή μου! είνε σαν αληθινὸ στρατιωτικὸ!

Κ' έσήκωσεν ύψηλά ο Πέτρος τὸ χέρι του διά να δείξῃ εις τους άλλους μικρούς τὸ ώραϊον πιλήκιον με τὰ χρυσὰ γαλιόνια.

“Εώραζεν ο Πέτρος: αϊ εξετάσεις είχαν τελειώσῃ μίαν εβδομάδα προητέρα, και τρεῖς μικροὶ συμμαθηταὶ του είχαν έλθῃ την ήμέραν της εορτής του, διά να παίξουν μαζί του.

—“Ω! τί ώρατο πού είνε! έφώναζεν ο Κωστάκης. Είνε σαν αὐτὰ πού φοροῦν οι άξιωματικοί!

—“Ερέρετε τί να κάνωμε; εἶπεν ο Περικλῆς, πού όλο ιδέες για παιγνίδια κατέδαζε τὸ κεφαλάκι του. Να κάνωμε πῶς εἶμαστε στρατός, και σύ, Πέτρο, να γίνῃς ο λοχαγός, αροῦ είνε ή εορτή σου σήμερα, κ' έχρεις και τὸ χρυσὸ κασέττο.

—Κ' εγὼ θέλω να κρατῶ την σημαία! έφώναζεν ο μικρὸς Γιῶργος.

—Νά, πάρε την κι' όλας! εἶπεν ο Πέτρος, και τὸυ έθαλε στα χέρια ένα μικρὸ ραβδάκι με τὸ μανδύλι του δεμένο εις την άκρα.

“Εφόρεσε και ο ίδιος τὸ πιλήκιόν του, εις τὰ σγουρόξανθα μαλλιά του. Τοῦ έπήγαινε θαυμάσια.

—Προσοχή! Έμπρός...μάρς! “Εν, δύο, έν, δύο! Βήμα ταχύ!

Και έπήραν δρόμο, μέσα στα δρομάκια του κήπου.

—Λόχος...άλτ! διέταξεν ο λοχαγός, και έδειξεν εις τους άλλους τον Μαυρούκο, τὸ μεγάλο γάτο τους, πού ήτανε ξαπλωμένος άναπαυτικώτατα και νυσταγμένος επάνω εις τον μανδρότοιχον.

—Νά ο έχθρός... “Επί σκοπόν! μπάμ! μπουμ! πῦρ!

“Ο άνδρεϊός στρατός έστάθη και έσημάδευε με τὰ ξύλινα τουφέκια του. Τὰ μπάμ! και μπουμ! ήκούοντο φωναχτά από τὰ στόματα και των τεσσάρων. “Εννοεῖται ότι ο γάτος έμεινεν άδιάρφορος εις την θέσιν του, χωρὶς καν να γυρίσῃ να τους κυττάξῃ.

—Εἰς έφοδον! μάρς! —διέταξεν ο λοχαγός.

“Αλλά, ένῶ έτρεχαν όρμητικώτατα προς τον τοίχον, ο λοχαγός εκόνταφεν εις μίαν πέτραν, και έξηπλώθη μακρῶς πλατῶς επάνω στο δρομάκι.

“Ο Περικλῆς και ο Κωστάκης έτρεξαν να τον σηκώσουν.

—“Εχτύπησες; τον ήρώτησε με άγωνίαν ο Κωστάκης.

“Ο Πέτρος ανεκάθησε τὸ πρόσωπό του ήτο κατακίτρινο. “Εδειξε τὸ παγούλο πῆδι του εἶχε κτυπήσῃ εις τὸ γόνατο, είχε κοπῇ από ένα μυτερὸ χαλίκι, και από την πληγήν έτρεχε κόκκινο αἷμα. . .

—“Όχι! πονεὶ πολύ! έφώναζεν ο μικρὸς λοχαγός, και δλίγον έλειψε ν' αρχίσῃ τὰ κλάμματα.

“Εκρατήθη όμως, διότι τοῦ ήλθαν εις την μνήμην τὰ λόγια, πού τοῦ είχαν εἰπῆ ο πατέρας του, όταν τοῦ έδιδε τὸ πιλήκιον.

—“Τώρα θα φαίνεσαι σαν αληθινὸς στρατιωτής, Πέτρο μου! πρέπει λοιπόν να εἶσαι και να φέρεσαι σαν άνδρας σωστός, σαν άνδρεϊός στρατιωτής!

“Οι άνδρεϊοι στρατιωτές δέν κλαῖνε ποτέ! ούτε οι λοχαγοὶ κλαῖνε!”—έσυλλυγίσθη ο Πέτρος, από τον πόνον όμως ένα δάκρυ άνέβλυσεν από τὸ μάτι του και εκυλίσθη εις τὸ μάγουλό του, ένῶ ο Περικλῆς και ο Κωστάκης τον έβοηθούσαν να πάῃ κουτσιάγοντας, με δλην την έπισημότητα, εις τὸ σπίτι.

“Από πίσω ήρχετο ο Γιῶργος με την σημαία του.

—Τί επέθατε, παιδιά; τί συνέδη; —ήρώτησεν ή μητέρα, όταν ο στρατός έσταμάτησε κάτω από τὸ παράθυρο της τραπεζαρίας.

—“Επαίξαμε τους στρατιωτές, έξήγησεν ο Κωστάκης με κατεβασμένα μούτρα και κομπιασμένα λόγια! και καθὼς έπολεμούσαμε, ο λοχαγός μας έπληγώθη άσχημα!

“Η μητέρα έτρεξεν άμέσως έξω, έπήρε τον πληγωμένον ήρωα εις την άγκαλιά της, τον έπήγειν εις την βρύση και τοῦ έπλυνε τὸ πόδι με καθαρὸ νερὸ.

“Η πληγή του ήτο μία τσουγγρανια, και τὸ αἷμα είχε σταματήσῃ. . .

—Εὐγέ σου! εἶσαι καλὸ παιδί, και δέν κλαῖς! εἶπεν, ένῶ τον έφιλούσε με στοργήν.

—“Εβαλα τὰ δυνατὰ μου να μὴ κλάψω, διότι ο πατέρας εἶπε πῶς οι αληθινοὶ άξιωματικοὶ δέν κλαῖνε ποτέ! άπήνησεν ο Πέτρος.

—Μάλιστα, παιδί μου, εἶπεν ο πατέρας, ο όποϊός είχεν έλθῃ έν τῷ μεταξύ. Βλέπω ότι θα γίνῃς μίαν ήμέραν λαμπρός στρατιωτής.

—Βέβαια, θα γίνῃ! εἶπε και ο Περικλῆς, πού όλο ιδέες τοῦ κατέβαιναν εγὼ εἶμαι βέβαιος πῶς άν ήμουν στη θέσιν του, θα έχαλυούσα τον κόσμον από τὰ κλάμματα. Ζήτω λοιπόν ο λοχαγός μας.

—Ζήτω! έφώναζαν όλοι, ένῶ ο Πέτρος έγελούσε τώρα από την χαράν του.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

“Επερίμενε να την επαινέσουν!

“Όλη ή οικογένεια ήτο εις την τραπεζαρίαν και ή μικρούλα Άννα:

—Μητέρα, την ώρα πού έλειπες, ήλθε ή θεια μου. Την έπήγα στον κήπον να δῆ τὰ άνθη μου, και μου εἶπε πῶς τὰ περιποιούμαι θαυμάσια και εἶνε πολὺ ώραϊα! ύστερα της εἶπα τὸ ποιήμά μου, και μου εἶπε πῶς άπαγγέλλω περίφημα! ύστερα της έδειξα τὸ κένθημα, και μου εἶπε πῶς εἶνε πρώτης τάξεως εργασία! ύστερα της έπήγα την κοῦκλα μου, και μου εἶπε πῶς τὸ φόρεμα πού της έρραφα εγὼ εἶνε καλλίτερο από τὸ άγοραστὸ! ύστερα. . .

—Κόρη μου, την δέκοφεν ή μητέρα της, φθάνει πιά. Τὰ καλά και τὰ σεμνὰ κορίτσια ποτέ δέν επαναλαμβάνουν τους επαινους πού άκούουν από τους άλλους! άρκοῦνται μόνον να τους άκούουν, και να προσέχουν να ιδούν άν πραγματικῶς τους αξίζουν, ή μήπως εἶνε άπλαῖ φιλοφρονήσεις μόνον. “Ο έπαινος δέν έχει καμμίαν άκίαν, όταν τον λέγῃ και τον επαναλαμβάνῃ εκεινος πού τον προκαλεῖ. . .

Εἰς την θύραν της εκκλησίας.

Μερικὰ κακομαθημένα παιδιά,—κανείς από τους φίλους μου, ελπίζω, δέν υποπίπτει εις αὐτὸ τὸ σφάλμα,—άν κατά τύχην εἴδουν τίποτε εις τον δρόμον ή άλλου, συνηθίζουν να τὸ κρατοῦν, χωρὶς να φροντίσουν να μᾶθουν ποιος τὸ έχασε, διά να τοῦ τὸ επιστρέψουν.

Τὶ διαφορετικὰ πού σκέπτονται οι άφελείς όρεινοι τοῦ Τυρόλου, μίς από τὰς χώρας της δυτικῆς Αὐστρίας! “Ένας Άγγλος περιηγητής πού εταξείδευεν εκεί, εἶδε μίαν ήμέραν εις τὰ κάγκελλα της θύρας της εκκλησίας κρεμασμένο με την άλυσιδα του ένα χρυσὸ ώρολόγι. “Πρώτης διατί τὸ έχουν εκεί, και ή άπάντησις ήτο:

—Μπᾶ! δέν τὸ ξεύρετε; Κάποιος θα τὸ ήρρε και τὸ έφερε εδώ. Και θα μείνῃ εδώ τὸ ώρολόγι, έως ότου έλθῃ ο ιδιοκτήτης του και τὸ ξεκρεμάσῃ μόνος του και τὸ πάρῃ. . . “Έτσι κάνωμε όλοι μας! άν τύχῃ και χάσωμε τίποτε, πηγαίνωμεν εις τὰ κάγκελλα της εκκλησίας, και, ένωρίς ή άργά, πάντοτε τὸ εύρίσκομεν!

“Ζητεῖται παῖς.”

Διηγούνται δι' ένα μεγάλο και πολὺν Άμερικανὸν δικηγόρον, ο όποϊός έχει την μεγαλητέραν πελατείαν εις την Νέαν Υόρκην, τὸ έξῆς χαρακτηριστικώτατον έπεισόδιον.

“Όταν ήτο μικρὸς άκόμη και χωρὶς κανένα ήρωα ζωῆς, έτυχε να ιδῆ, καθὼς έπενοῦσεν άπ' έξω από έν γραφεϊον της Νέας Υόρκης, κρεμασμένο ένα χαρτόνι με την έπιγραφήν: “Ζητεῖται παῖς διά να διηγηθῇ.”

“Ο μικρὸς, χωρὶς να διστάσῃ διόλου, έξεπρέμασε τὸ χαρτόνι, και, κρατῶν αὐτὸ, εἰσήλθεν εις τὸ γραφεϊον.

—Γιατί τὸ έξεκρέμασες και τὸ έφερες μέσα; —τον ήρώτησεν άμα τον εἶδεν ο διευθυντής τοῦ γραφείου.

—Διότι τώρα πιά εἶνε περιττόν να εἶνε κρεμασμένο. “Ο παῖς εδρέθη, και εἶμαι εγὼ! —άπήνησεν γλασσὸς ο μικρὸς.

“Η πόλμῃ του αὐτῇ εκάμε καλὴν έντύπωσιν, και τὸν προσέλαβαν άμέσως εις την ύπηρειαν τοῦ γραφείου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

“Φέραν δύο κατακακία στην αὐλή τοῦ Βασιλάκη “Ένα μαῦρο κ' ένα άσπρο “Γάλα!» κρᾶζει τὸ παιδάκι, “Υστερα όμως θυμωμένο Γιατί τόπος ή Διλιζα, Λέει: “Κ' εγὼ καφε σ' άλμέτω “Απ' τῇ μάζῃ την κατσίκα. . .”

“Εστάλη υπό τοῦ Έθνικὸυ Λαβάρου [E]

—Νίκο, ποὶς έφαγε όλα τὰ γλυκίσματα; —“Εγὼ, Μαμάκι, για να τιμωρήσω τῇ Μαρία, πού κατά τῇ συνήθειά της άφισε τὸ ντουλάπι ανοικτό.

“Εστάλη υπό τοῦ Πτερόεντος “Ονειρίου

Μετά τὸ τέλος τοῦ Κινηματογράφου:

—Σοῦ άρεσε, Κουζοκεφαλάκη; —Μμ. . . εἶσι κ' εἶσι. —Γιατί; —Γιατ' ήταν σκοτεινά. “Αν είχαν όλα τὰ ήλεκτρικὰ άναμμένα, δέν θα έφαινετο καλλιτερα; “Εστάλη υπό τοῦ Κανχίματος της Πατεϊδος

Τὸ βράδυ μετά τὸ φαγητόν ή μὲν Χρυσούλα πλαινει τὰ πιάτα, ή δὲ “Αννα διορθώνει τὰ κρεβάτια για τὸ πλάγισμα.

Προχθὲς ή “Αννα διώρθωμεν προ τοῦ φαγητοῦ τὰ κρεβάτια της. Καὶ ή Χρυσούλα:

Πάγω τώρα κ' εγὼ να πλύνω τὰ πιάτα μου να μὴ τὰ έχω ύστερα.

“Εστάλη υπό της “Ορεάδος της Χίου [E]

Γονεῖς και κηδεμόνες! “Ασφαλίσατε την ζωήν σας και τὸ μέλλον των τέκνων σας εις την μεγάλην ασφαλίστικὴν εταιρίαν “ΡΩΣΣΙΑ,,

“Ασφάλεια: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θανάτου δέλων. “Υποκατάστημα έν “Αθήναις “Οδὸς Σταδίου 21

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.,

ΑΥΤΗΝ την εποχήν λαμβάνω σχετικῶς δλιγώτερα γράμματα. Και τούτο, διότι οι φίλοι μου μελετοῦν διά τὰς εξετάσεις και δέν έχουν καιρόν. Τὶ να γίνῃ! Πρέπει να έχω ύπομονήν έως να δώσωμ εξετάσεις. Καὶ τί χαρὰ μου τότε, όταν θα μου γράψουν όλοι και θα μου άναγγείλουν τὸ ώραϊόν των άριστα! . . . “Εμπρός, θάρρος! Τὰ καλά κόποις κτάνου.

Μ' ένθουσιασεν ή έπιστολή σου, αγαπητή μου “Αγαθάμπελη. “Η περιγραφῇ των πρώτων βημάτων τοῦ μικροῦ αδελφοῦ, θαυμασία. Καὶ τί συμπρωσις! Σήμερον δημοσιεύω ένα ποιήμα τοῦ κ. Πολέμη με τὸ ίδιον θέμα.

Σκέφτω, τὰ δυστυχημάτα σου εἶνε φαντασιώδη. “Ανάγνωσα με μεγάλην προσοχήν την έπιστολήν σου, μήπως εύρω καμμίαν πραγματικὴν, αληθινὴν συμφοράν, αξίαν λύσης και άπελπισίας, αλλά σε βεβαίω ότι δέν ήύρα ούτε ίχνος. Εἶμαι βεβαία, ότι όταν παρελθῃ άκόμη όλιγος καιρός, θα γελάς και σύ με τὰς σημερινὰς σου ιδέας. . .

Προσφιλις “Ανάμνησις, έχαριστὸ πολὺ διά τὸ ξεσπάθωμα. Διά την έρώτησιν σου περί όρθογραφίας, τί να σοῦ άπαντήσω; Μήπως ξεύρω ποίως λέξεις έννοιές; Διότι υπάρχουν λέξεις πού γράφονται και έτσι και έτσι. Παραδειγματος χάριν: μαζί, μαζί, μαζή. “Αλλ' υπάρχουν και λέξεις τὰς όποιας. . . οι άγράμματοι γράφουν διαφορετικὰ από τους γραμματισμένους. Κανόνες σταθεροὶ υπάρχουν, αλλά δέν τους ξεύρουν όλοι διά να τους τηροῦν.

Πραγματικῶς ώραϊα ή εκδρομή σας εις Πόρον, Δυκιδεῦς, και ώραϊα την περιγραφῆς. Εὐγε εις την διευθύνσιν της Σχολῆς σας, πού σας διασκεδάσει τόσον καλὰ. “Αλλά και σεις εἶσθε έπιμελῆς μαθηταὶ και τὸ αξίζετε. “Αλήθεια;

“Ωραϊα ή ιδέα σας, “Ελληνοπαῖ, να κάμετε σύλλογον έρασιτεχνῶν και να διδτε καλλιτεχνικὰς παραστάσεις. Δέν ήύρατε όμως τίποτε νεώτερον από τους “Αδῶ Λοχίας; Νέοι σεις, έπρεπε ν' αγαπάτε και να πρoτιμάτε τὰ νέα.

Δέν γνωρίζω άν εκδίδεται τὸ περιοδικόν πού μ' έρωταῖς, Γλυνοκονιάτα. “Εστειλα τὰ φύλλα.Εύχαριστὸ πολὺ διά τὸ νέον ξεσπάθωμα.

Τὸ τέλος της “Φαντασμένης» δέν θα τὸ μάθῃς πολὺ γρήγορα, “Ηυρολαμαίς. Διότι θα διαρκέσῃ άκόμη δύο-τρεις μήνας. “Η “Βοεροπούλα» μόνον εις τον τόμον τοῦ 1902 ετυπώθη και όχι ιδιαίτερός.

“Ηρα, σ' έχαριστὸ πολὺ δι' εσα γράφεις. Ναι, ή περι ής έρωτῆς εἶνε συμπολιτίς σου. “Η συνδρομή έλήφθη.

“Ασπρο Τριαντάφυλλο, τί έννοις ιδιαίτερον τετράδιον; “Θα κάμῃς ένα τετράδιον και θα γράψῃς μέσα τὰς Πνευματικὰς “Ασκήσεις σου. Μόνον αἱ λύσεις γράφονται επί ιδιαίτερου χαρτόν, ο όποϊός πωλείται εις τὸ Γραφεϊόν μου.

Αὐτὰ εἶνε τὰ άπρόοπτα των Διαγωνισμῶν. “Η Χουσαίντη Αδῆ, εκεί πού δέν επερίμενε ούτε δέκατον πέμπτον. . .επαινον, έπήρε



Ξαφνα εις τας 'Ασκήσεις Γ' Βραβείον. Καί ἄλλοι, ποῦ εἶχαν ἰσχυροτὸν Α', δὲν ἐπῆραν οὔτε "Επαινον. Ὁ μῦθος δηλοῖ κτλ.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ἐξῆς ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαίωματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκριζόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀνόμιμα, καὶ δὲ ἀπὸ κ, εἰς μορτσιαί.]

Νέα Ψευδώνυμα: Βραχόδης Ἀκροθαλασσά, κ. (Ζ. Κ.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀντολ- λάξουν: ὁ Δάξαρων με τὸν Κουροπάτιον καὶ Καρακάξαν—ἢ Ἀκταϊωρὶς με τὸ Ζήτω ἢ Ἑλλάς, Κεντρί, Δάξαρων, Ἑλληνικὸν Κλέος καὶ Ὀδὸν τῆς Δόξης—ἢ Τάλαντιομένη Ἑλίς με τὴν Καρακάξαν καὶ Κουροπάτιον—ὁ Ἀτρομήτιος Ἀέων με τὴν Φαλη- ρικὴν Ἀκτὴν, Ἰωάννην Δάξω, Δευκοκῦ- μαντον Διγαλὸν καὶ Ἀστέρω τῆς Ἐδνυχίας—ὁ Ἰνδικὸς Λωτός με τὸν Ἡλεκτρικὸν Σπυρῆθρα, Δάξω με τὸν Ὁραίου, Ζοφερὰν Νύκτα καὶ Ἑλληνικὴν Δόξαν—ἢ Γλυπο- νουτάλα με τὴν Κυρίαν Παράξην καὶ Χια- κὴν Ἡρώδα—τὸ Σκέρυττον με τὴν Διακριθεῖ- σαν Ἀρσακεάδα—ἢ Ἑνδοξος Ὑδρα με τὴν Κόρην τῆς Κρήτης καὶ Φιλελευθέρην Μακε- δονοπούλειαν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Δάξαρων (τί καλά ποῦ δὲν ἐγάσατε τὴν ἰσορροπίαν, νὰ πῶτε ἀπὸ τὸ φηλο δένδρον! νὰ ἰδοῦμε τώρα τί καλὸ θὰ σοῦ συμβῇ ποῦ ἦρτες τὸ τετράφυλλο τριφύλλι!) Ἀξιοδόμη- τον (ἀφοῦ εἶνε ὁ τελευταῖος χρόνος, πρέπει νὰφίσης τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις· ἢ ἀνακάλυ- ψις τοῦ δὲν εἶνε...σωστή!) Ἀκταϊωρὶδα (ἔ- δωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαι- δωνα, ὁ ὁποῖος περιμένει τὸν Κανονισμὸν· ἔ- καμες πολὺ καλά νὰ ζητήσης τὴν ἐξακολούθη- σιν τῶν μαθημάτων) Τάλαντιομένη Ἑλί- πίδα (ὄχι πάντοτε ἀπροσδοκῆτως τὴν εὑρί- σκει κανεὶς καὶ ὅταν τὴν ζητῇ ὑπάρχουν μά- λιστα ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν τὴν εὐτυχίαν τῶν) Ἀκμάξωσαν Νεολαίαν (ἔλαβα τὸ ῥαῖον δελτάριον ἀπὸ τὴν Βιέννην, καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐνθυμήθης) Ἀτρομήτιον Ἀέοντα (ἔστειλα!) Ζήτω ἢ Ἑλλάς (τ' ἀπο- τελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Δηγήματος θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ ἐν ἢ δύο φύλλα· καὶ ἔ- πειτα θὰ προκηρυχθῇ σειρά νέων Διαγωνι- σμῶν διὰ τὰς διακοπὰς) Ἀθῶν τοῦ Πολυγῆ- ρου (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ συλ- λόγου σας) Χρυσόπτερον Ἑλιπίδα (ἢ κλίσις σου εἶνε πολὺ περίεργος· πρώτην φοράν ἤ- κουσα παιδί νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ...ἀστυνόμος· τέ- λος πάντων, καὶ αὐτὴ μία κλίσις εἶνε) Ἀρ- γεῖον Ἐρηρὴν (ἐλήφθῃσαν) Ἐνδοξον Ὑδραν (σήμερον διορθῶν τὸ λάθος) Διακριθεῖσαν Ἀρσακεάδα (σοῦ εὐχομαι λοιπὸν πᾶσαν ἐπι- τυχίαν, — ἂν καὶ εἶμαι περὶ αὐτῆς βεβαία!) τῆς Φράκτις τ' Ἀγριολούδοι, Μουσαγγέ- την Ἀπόλλωνα (ἔχει καλῶς) πρώην Ζωη- γῶν Φῶς (τώρα εἶσαι ἐν τάξει) Μαγαμένην Γαρδέλιαν κτλ. κτλ.

Εἰς δόξας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Ἰουλίου, θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου [Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφικῇ μὲ εἰς φακέλλουσι, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

[Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει, καὶ θὰ ἐξακολου- θήσῃ κατ' ὄλην τὴν ἔξαιμνιν, ἢ δημοσιεύ- σις τῶν ἐγκριθεῖσων Ἀσκήσεων τοῦ νέου 103ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποῖου τ' ἀποτε- λέσματα θὰ δημοσιευθοῦν περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους. Αἱ παρὰ τοὺς ὄρους σταλείσαι συλ- λογαὶ ὅ' ἀποκλεισθοῦν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ οὐδέμια Ἀσκήσεως ἐξ αὐτῶν θὰ δημοσιευθῇ.]

322. Λεξιγράφος

Σὲ ξένο, φίλε, ἀλόφδῳτ Τὸ πρῶτον φηγοῦράρει· Ἐν μῶριον ὡς δεῦτερον Ὁ λῦτης μου ἄς πάρη. Ἄντωνυμίαν ἔπειτα, Καὶ οὕτω σχηματίζει, Ἐν ἄστρον ποῦ γλυκύτατα Στὴ δῦσι λαμπυρίζει

323. Συλλαβογράφος

Ὅταν ἀρχίσης νὰ γερνᾷς Ἐγὼ πρωτοπροβάλλω Καὶ προσεβῆ ἢ ἕα μου Καὶ μὲ πολὺ μεγαλο. Τὸ δεῦτερον καὶ τρίτον μου Ἐάν μου ἀφαιρέσης Στὸ μέσον τοῦ προσώπου σου Ἀφεύκτως θὰ μὲ θέσης.

324. Αναγραμματισμός μετὰ Τονο- γρίφου

Εἰς τὰς μάχας πῦρ γεμάτος Τὸν ἄερα διασχίζω, Καὶ τὸν θάνατον σκορπίζω Ἰλὴν στὴν γῆν ἐν μέσῳ λόφων Καὶ ὄρων θὰ μὲ εὕρης, Ἄν καὶ γράμματα καὶ τόνον Νὰ κινήσης καλῶς ξεύρης.

325. Τρίγωνον

\* \* \* \* \* = Νῆσος τῆς Τουρκίας. \* \* \* \* \* = Ἐπίρρημα. \* \* \* \* \* = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. \* \* \* \* \* = Ἄντωνυμία. \* \* \* \* \* = Γράμμα.

326. Ἐπιγραφή.

ΜΗΕΚΓΓΟΑ ΘΤΑΤΥΑΜ ΑΑΕΣΙΠΔ ΑΡΕΘΓΑΩ ΜΥΑΓΥΡΟ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

327. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνεῦ εἰκόνης.

— Ἐβίσταμαι καὶ ἀπορῶ, Σὺ, Νίνα, δὲν θαυμάζεις; — Γιατί;—Μὰ μέγαν μουσικὸν Στὴν φράσιν δὲν κυττάζεις;

328. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 1 5 7 8 9 = Πόλις εὐρωπαϊκῆ. 2 7 5 9 = Ἑστία νόσων. 3 4 8 1 5 7 8 9 = Πόλις ἐλληνικῆ. 4 6 1 5 9 = Οὐσιαστικόν. 5 1 5 9 = Συστατικὸν καρποῦ. 6 7 7 5 9 = Ἦρω. 7 8 1 5 9 = Συστατικὸν σώματος. 8 1 1 5 9 = Ζῶον. 9 1 6 4 5 9 = Ὄνομα.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

329. Μεσοστιχίς ἐξ ἀντιθέτων.

Διὰ τῶν μεσαιῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέ- των τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσε ἀρχαῖον Ἑλληνικὴν ποιητὴν:

- 1, Ἐξω 2, Δυστυχία 3, Νέος 4, Ἄ- βατος 5, Μίσος 6, Εἰδικός 7, Σοβαρός 8, Υγίεια.

Ἐστῆλη ἀπὸ τὸ Σύννεφο τοῦ Ὀλύμπου

330. Μικτόν

λχγς - οἰ - πσ - ου - \* - γμς - ου Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Γοτθικοῦ Πόργου

331. Γεῖφος

Ἐλπίς ὃν Χ κηρίον κ. Χ οἱ Χριστῷ τ Η Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21.

248. Ἐπιφίτης (Ε, φί, ελίτ εἰς.)—249. Τίβερης (τί, V, ρίς.)—250. Σῶμα-χῶμα.

251. Φ Α Ν Ο Σ 252. Ἄνευ τυχητή- σως Ἐπιστήμη δὲν Δ Α Γ Ο Σ δύναται νὰ ὑπάρξῃ.— Ν Ο Ω 253. Ὁ γδοηκοσότητης Ο Σ —254—258. Τῆ ἀν- ταλλαγῇ διὰ τοῦ ΙΝΩ:

κοινωνῶν, Μίγως, κοινωνία, τίνων, δευτῶν, 259. ΣΑΡΑ, ΑΔΗΣ, ΛΑΜΑ, ΑΤΑΡ, ΜΕ- ΤΑ (ΣΑΛΑΜίνια, ἌΛΑΤΕρόν, ΡΗΜΑ- Τικός, ΑΣΑΡΑκος.)—260. Τὸ γοργόν καὶ χάριν ἔχει.—261. Ἐβφημος ἴσθι (ἐφ' οἱ μος εἰς θῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, ἠδηλαθὲ καὶ αἱ διηγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἡερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐκ Βάλου Γυμναστικὸν Σύλλογον.—Ἀθῶν Πολυ- γήρου. (Ζ'—157)

Ἡ Κυρία Παράξην συγχαίρει θερμότητα προσφιλεστάτην Ἀθάνατον Ἑλλάδα διὰ λαμπρῶν ἐπιτυχιῶν τῆς. Ὁσαύτως Γλυ- πουνοτάλα, Κορδομπρικόν, Τξον, Ἀ- φρόχ, Νικηφόροχ. (Ζ'—158).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1906)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὃν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδειος φρ. 7. Χρυσῶδες φρ. 10. Τόμος 1: τοῦ 1906, τιμᾶται ἄ- δετος φρ. 8. Χρυσῶδες φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with 2 columns: Subscription rates and publication details. Includes 'ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ', 'ΕΒΔΟΜΗΡΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ', 'ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ', and 'ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ'.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΟΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Μάλιστα, τὸ ἡσθάνετο πολὺ καλὰ ἢ Ἀνδρέα τώρα, εἶχεν ὑποχωρήσῃ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν, εἰς τὰς πλεόν ἐλαινὰς ἐμπνεύσεις, κ' ἐπλήρωσε σκλη- ρὰ ἐκείνην τὴν ὁρμὴν τοῦ τυφλοῦ καὶ ἀχαλινώτου πάθους τῆς· δὲν ἔπρεπεν ὁμως παρὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς μόνον νὰ αἰ- τιᾶται διὰ τὴν οἰκτρὰν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περιπέσῃ. Διατί νὰ κάμνῃ τὴν ἀνοσιαν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ πατέρας τῆς, ὁ ὁποῖος πάντοτε τὸσον φιλόστοργα τὴν ἀγαποῦσε, ἦτο δυνατόν ἐξαφνα νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὴν στοργὴν του καὶ νὰ φανῇ τὸσον ἀκαμπτὸς ὥστε ποτὲ νὰ μὴν τὴν συγχωρήσῃ διὰ τὸ σφάλμα τῆς; Καὶ ἂν ἀκόμη ὑποτεθῇ ὅτι ἡ δολία τῆς συμπεριφορὰ πρὸς τὸν ἐξάδελ- φον τῆς εἶχε πρὸς στιγ- μὴν ἀπομακρύνῃ τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς τῆς, ποίαν ἀνάγ- κην εἶχε νὰ φύγῃ, νὰ ἐγκατα- λείψῃ τὸ σπίτι των, σὰν διωγ- μένη καὶ ἄστεγος, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ποῦ ὁ πατέρας τῆς ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι ἀπὸ τὴν ἀσθ- νειαν, καὶ ἦτο φόβος μήπως ἀπὸ τὴν κακὴν αὐτὴν πράξιν τῆς χειροτερεύσῃ ἢ ἀσθενεία του καὶ ἐπέλθῃ καμμία δυσά- ρεστος περιπλοχὴ;

τῶσῃ θέλω νὰ γυρίσω τώρα ἀμέσως εἰς τὸ σπίτι... —Θὰ τὸ λάβωμεν σὲ λιγάκι. Κά- θησε τώρα, μικρῇ,—τῆς εἶπεν ὁ κ. Τραχύς, διακόπτων τὴν συνομιλίαν, ποῦ εἶχε πιάσῃ σιγώφωνα μὲ τὴν κυρίαν Δαρβίλ. Ἡ Ἀνδρέα ὑπήκουσε, θέλοντας καὶ μὴ, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὴν ταραχὴν τῆς. Τώρα τὴν ἐκυριεύαν διὰ τὴν υγιάν τοῦ πατέρα τῆς φόβοι, οἱ ὁποῖοι ὀλονεν περισσότερο τὴν ἐδα- σάνιζαν. Τὸν εἶχεν ἀφήσῃ ἄρρωστον, πολὺ ἄρρωστον ἂν, τὴν στιγμήν ποῦ θὰ ἐφθάνεν εἰς τὴν Δεπτοκαρυάν, εὐ- ρισκε τὸ σπίτι βυθισμένον εἰς τὸ πέν-θος!... Διότι εἶχεν ἀκούσῃ νὰ λέγουν ὅτι μία ἰσχυρὰ συγκίνησις δύναται κᾶ- ποτε νὰ θανατώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ποῦ εἶνε ἀδυνατισμένος ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν. Καὶ τὴν συγκίνησιν αὐτὴν, βεβαίως θὰ τὴν εἶχε προκαλέσῃ αὐτὴ, μὲ τὸν κα- κὸν τῆς χαρακτῆρα ἐπάνω τῆς λοιπὸν θὰ ἐπιπτεν ἢ εὐθύνη διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα τῆς. Καί, ἀπὸ τὴν ἀπελπι-σίαν τῆς πλεόν, ἐβύθιζε τὰ νύχια τῆς εἰς τὰ μάγουλά τῆς ποῦ ἔκαιαν ἀπὸ τὸν πυρετῶν, καὶ σπαρακτικοὶ λυγμοὶ τῆς ἐ- φουσκῶναν τὰ στήθη.

Ὁ γηραιὸς συνταγματάρχης ἀντε- λήφθη τὴν ἁγωνίαν τῆς, ἐπειθὲ ὁμως δὲν ἐγνώριζε τὰ πραγματικά τῆς αἰτία, ἐφαντάσθη ὅτι ἡ Ἀνδρέα ἐγένετο τὸσον περισσότερο ἀνήσυχος καὶ νευρική, ὅ-σον ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα ποῦ ἐμελλε νὰ λάμψῃ ὀλοφάνερα τὸ ψεῦδος τῆς.

—Ἐλα λοιπόν, μικρούλα, τῆς εἶπε προσπαθῶν νὰ κατα- στήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν γλυκύ-τερον, — εἶνε καιρὸς ἀκόμη νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι μὰς εἶπες ψέμ-ματα, καὶ ἴσως τότε... Ἐστρεφεν ἡ καίμενη πρὸς αὐτὸν βλέμματα τὸσον ὀλιβερὰ, τὸσον ἀπελπιστικά, ὥστε ἐκεῖ-νος δέεκοφεν εἰς τὸ μέσον τὴν φράσιν ποῦ εἶχεν ἀρχίσῃ. — Πολὺ φοβοῦμαι, ἀνεστέ- ναξεν ἡ Ἀνδρέα, ὅτι ἡ κατά- στασις του θὰ ἔχῃ χειροτε-ρεύσῃ τὸσον ὥστε κανεὶς νὰ μὴ θελήσῃ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ τη- λεγράφημα, ποῦ τοῦ ἔστειλατε. Καὶ τί θὰ γίνω τότε, ἐγώ; Ἄχ! Θεέ μου, Θεέ μου! τί δυστυχῆς ποῦ εἶμαι! «Ἐτσι λοιπόν, ἐσκέφθη ὁ συνταγματάρχης, αὐτὴ ἡ πο- νηρῇ, τώρα ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ κρίσιμος στιγμή, παραδέχεται ὅτι εἶνε πιθανὸν καὶ νὰ μὴν ἔλθῃ ἀπάντησις εἰς τὸ τηλε- γράφημα». Ἐγένεν ἀμέσως πολὺ σοβά-



Ἐπὶ θράσος ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ ἀθλοπλάσμα!... (Σελ. 226, στ. α').